PATRICIA OLNEY

Riscul lui Jade

ALCRIS

Capitolul 1

– Ai nevoie de un soț.

Jade O'Donnell căscă gura la avocatul ei, Morris Petterson. Nu-i venea să-și creadă urechilor.

Căsnicia nu era pentru ea. Fusese căsătorită cu opt ani în urmă, timp de trei zile, și se convinsese că nu merita. Cu ce s-ar fi schimbat lucrurile de atunci?

– Și rapid, adăugă Morris răscolind prin mormanul de hârtii de pe biroul lui. Data prezentării în instanță se apropie cu pași repezi.

– Morris, n-ai putea să joci tu rolul ăsta? spuse Jade înroșindu-se.

Morris își sprijini coatele pe birou, ignorând hârtiile care cădeau în toate părțile și privind-o drept în ochi.

– Jade, te rog să fii serioasă. Ești într-o situație neplăcută. Dacă te-ai căsători, ți-ar fi mult mai ușor să câștigi custodia băiatului.

– Asta este o prostie, spuse ea, ridicându-i hârtiile de pe jos.

Era o prostie.

În viața ei nu mai avea loc de alte complicații. Ea și Lucas locuiau în California, într-o comunitate mică, Faith, la câțiva kilometri de lacul Tahoe. Împreună cu mătușa ei, Ruth, își deschiseseră o patiserie, "*Cinnamon Girl*" și erau pe punctul de a se extinde.

Morris Petterson era singurul avocat din oraș și ea se întreba dacă făcuse bine atunci când îl angajase. Ar fi putut să se ducă până în Tahoe sau în Trukee să apeleze la serviciile altor avocați, dar nu-și permitea. Morris fusese singurul pe care și-l permisese. Și se auzea despre el că-i plăcea să le tragă la măsea...

– Soțul meu m-a părăsit acum opt ani.

– Da, dar se pare că ar dori să obțină custodia lui Lucas. Nu te va căuta, pentru că știe că părinții tăi nu ți-au lăsat nici un sfanț. Corect?

– Corect, spuse ea, încercând să nu-și amintească de părinții ei.

– N-ai cont în bancă, proprietăți, acțiuni, etcetera.

– Nimic. După ce părinții mei au murit în accidentul de mașină, am descoperit că întreaga avere o lăsaseră pe numele lui Lucas.

– Acum doi ani ai dat faliment. Asta nu va constitui o garanție. Nu știu ce șanse ai să devi succesorul

tutorelui Thornton Stevens, care pleacă în Europa. Și cum prima alternativă a căzut... Cum îl chema?

– Allen Pearson. Da. A murit.

– Allen Pearson... Curtea va fi nevoită să decidă cui să acorde custodia.

Thornton Stevens era pritenul și avocatul familiei. Și toată lumea se aștepta ca ea și fiul lui, Beau Stevens, să se căsătorească.

Toată lumea cu excepția lui Jade.

– Mă preocupă faptul că istoria ta financiară vorbește destul de elocvent. Nu ești o mamă potrivită...

– Hei! sări Jade rănită în orgoliu. Sunt o mamă foarte bună. Am avut ghinion și am dat faliment. Asta este. Se poate întâmpla oricui. Afacerea cu patiseria crește. Încet, dar sigur. Facem mari progrese.

– Știu că ești o mamă bună, oftă Morris. Dar judecătorii vor considera că nu-i poți administra bine moștenirea lui Lucas. Căsătorindu-te, băiatul va avea un model masculin și ceva bani în plus. Sigur, poți contesta decizia Curții, dar asta te va duce din nou la faliment.

– Ceea ce este prost.

– Și eu nu te pot împrumuta. Am ajuns la fundul sacului.

– Apreciez oferta. Dar cred că îmi înțelegi frustrarea. N-am mai auzit de Rick de...

– De când ai primit scrisorile astea, după moartea părinților tăi, spuse Morris împingându-i în față niște plicuri.

– Uite, pe asta n-o știam, spuse Jade apucând un plic de pe birou.

– Ar fi a cincea.

– Da.

– Nici una nu este de amenințare, nu?

– Din păcate...

– Nu știu cum să te conving... Dar cum nu cunoaștem intențiile lui Rick... Viața nu este dreaptă, dar nici noi nu trebuie să cedăm. Luptăm prin orice mijloace. Aș putea obține o amânare a întâlnirii cu intermediarul, dar nu se știe niciodată. Trebuie să fim pregătiți. Înțelegi?

– Da. Trebuie să-mi găsesc un soț. Repede.

– Corect.

– Am încercat să dau de Rick cu ani în urmă, pentru a pune la punct toate actele. Și când l-am găsit, n-a vrut să-mi răspundă la telefoane.

Jade simți cum i se face rău. Poate dacă ar fi insistat mai mult... Nu-și dăduse suficient silința. Era vinovată...

– Bun. Ne vom baza și pe fatul că și-a părăsit familia.

– Atunci, de ce toate astea?

– Curtea dorește să vadă o familie stabilă. O mamă, dar și un tată.

Morris avea dreptate. Rick nu era bogat, dar era lacom. Stătea în San Francisco și nu-i lua mult să ajungă rapid în California, cerându-și drepturile.

Rick știuse că era însărcinată atunci când se căsătoriseră. Jumătate de oră mai târziu, la petrecere, îi spusese că poate nu făcuseră cea mai bună alegere. Nu era prea târziu să-și dea seama?

Fusese chiar interesant. Părinții ei, Fuller și Iris O'Donnell se simțiseră îngrozitor de jenați, sub privirile celor patru sute de invitați, elita din Beverly Hills și Hollywood, alături de fiicele lor îmbrăcate în alb, care se pretindeau a fi virgine.

Toată viața se simțise ca o pacoste pentru părinți și chiar pentru Rick. De data asta nu se mai lăsa călcată în picioare.

– Înțelegi, Jade?

Străduindu-se să dea la o parte temerile copilăriei care n-o părăsiseră cu totul, își promise să nu-și mai permită să se simtă slabă.

Viața ei și-o dedicase lui Lucas.

– Da, spuse ea, ridicându-se în picioare.

– Îmi pare rău. Dar este singurul lucru pe care îl putem face. Și mai avem doar câteva săptămâni până la înfățișare.

– Bine, spuse ea, întrebându-se cine ar fi luat-o de nevastă într-un timp așa de scurt.

– Poate găsești pe cineva din oraș cu care să faci aranjamentul. Te pot însoți, dacă vrei.

– Nu, mulțumesc, spuse ea râzând. Mă descurc.

– Foarte bine, dar poți conta pe mine, să știi.

Jade se strădui să nu izbucnească în plâns. De fapt nici ea nu știa ce să facă. Să râdă sau să plângă? Morris avea dreptate. Era un fel de afacere. Nu trebuia neapărat să se îndrăgostească. O făcea doar pentru Lucas.

– Îți mulțumesc că ai deschis mai devreme astăzi, pentru mine.

– Fii liniștită. Oricând. Îți doresc noroc, spuse Morris, deschizându-i ușa.

Câteva momente mai târziu, Jade se trânti pe treptele casei de pe Main Street, unde se afla biroul lui Morris.

O dâră de sudoare îi alunecă pe spate. Dimineața de primăvară, deși plăcută și însorită, nu era chiar așa de călduroasă. Începuse să fie din ce în ce mai îngrijorată. Unde găsea ea un burlac de treabă, dornic s-o ajute?

Nu știa de unde să pornească. Tot ce știa era că se afla într-o mare încurcătură.

Mare de tot!

Visa din nou.

O femeie frumoasă, dezbrăcată, cu părul lung și negru ca noaptea și o voce îngerească.

Alerga alături de el, cu părul în vânt, pe o pășune cu iarbă verde și miros de brazi. Nu-i vedea fața, dar o putea auzi șoptindu-i ceva în ureche. Încet, începu să-l dezbrace, lăsându-l gol și dornic. Știa că ea avea pielea mătăsoasă și delicioasă ca mierea aurie.

Se prăbuși pe pământul reavăn, trăgând-o deasupra lui, dar brusc, ea i se risipi ca o nălucă, printre degete.

Se zbătu într-o ceață neagră și deasă, simțind că nu mai poate respira. Coșmarul se repeta. Auzea un țipăt, dar nu vedea pe nimeni. Pielea îl ardea dureros și nu se putea mișca.

Flăcările și fumul îl mâncau de viu.

Stropii de apă îl treziră.

Trace Banyon sări din pat, scăpând de al doilea duș cu apă rece, care venea de pe fereastra deschisă. Apucă la repezeală hainele aruncate noaptea trecută pe podeaua bine ceruită și își trase pe el o pereche de pantaloni. Mintea nu i se limpezise încă, după coșmarul pe care tocmai îl avusese.

O altă rafală de apă rece îi udă de data aceasta picioarele.

– Ce naiba? strigă el prin ușa balconului său de la etajul unu. Hei, tu!

Un băiețel îl privea din grădină uimit, cu un furtun în mână. Speriat, aruncă furtunul, producând un

dezastru și mai mare. Furtunul din care țâșnea cu putere un jet de apă, începu să se rotească și să se zbată ca un șarpe imens, împroșcându-l pe Trace din cap până-n picioare.

– Închide naibii odată prostia aia! Acum!

Băiatul încercă să apuce speriat furtunul, dar nu reuși decât să se ude leoarcă.

Trace sări de la balcon direct în grădină și închise robinetul.

– Ce naiba faci?

Băiatul își frământă mâinile îngrijorat și nu spuse nimic. Îl privea cu niște ochi mari și verzi.

– Te-am întrebat ceva. Ce căutai cu furtunul în dreptul ferestrei mele?

– Stingeam focul.

– Poftim? Ce foc?

Băiatul arătă cu degetul spre camera lui Trace.

– Focul de acolo.

Vântul flutură perdelele de la fereastra lui Trace, amintindu-i de coșmar.

– Ce prostie! spuse el frustrat, dar văzând figura inocentă a băiatului, adăugă pe un ton mai domol: Nu este nici un foc acolo.

– Ba da. A fost.

– Copile, îți repet. Nu era nici un foc. Și dacă s-ar întâmpla să fie, nu te mai băga. Lasă-i pe pompieri să-și facă treaba. Acum pleacă.

– Dar nu era nici un pompier prin preajmă. Trebuia să stingă cineva focul, insistă puștiul.

Trace îngheță, cu inima cât un purice. Nu putea uita țipetele de ajutor pe care le auzise în coșmarul de mai devreme. Durerea îl lovi puternic și neașteptat. Nu putea să uite că ratase.

Oare tatăl lui, căpitan decorat în garda de pompieri din Washington, i-ar fi iertat felul în care părăsise regimentul? Ar fi înțeles că mirosul fumului îi dădea fiori pe șira spinării? L-ar fi compătimit? L-ar fi crezut că desele lui coșmaruri erau reale? L-ar fi iertat pentru plecarea lui bruscă și neașteptată?

– Las-o baltă, spuse Trace, strângând din dinți.

– Dar cineva trebuia s-o facă.

– Uite ce e, puștiule. Nu-mi pasă dacă arde sau nu. Pricepi? Pleacă odată.

Și-ar fi dorit să nu fie chiar așa de dur. Dar băiețelul îi amintea de lucruri de care nu mai voia să știe. Era prea obosit ca să se poarte frumos cu un copil.

– Îmi pare rău, spuse băiatul, dispărând după colțul casei.

Trace insipră adânc, simțind cum îl cuprinde teama. Capul îl durea îngrozitor. Petrecerea de la Ike nu-i priise. De la Ike sau de la Spike? Nu-și mai amintea. Își amintea doar un trofeu reprezentând un cap de cerb cu coarnele foarte lungi și bogate și o fată pe nume Smaranda care se atârnase de gâtul lui toată

noaptea. Smaranda sau Tamara? Nu mai conta. Oricum, n-ar fi trebuit să bea așa de multe beri.

Al naibii puști!

Săracul copil. Ce vină avea? Îi venea să alerge după el și să-i explice. Dar răul fusese făcut.

Se îndreptă spre casă, gândindu-se că i-ar prinde bine o aspirină, un duș fierbinte și niște haine uscate.

Exact în aceeași ordine.

– Stai puțin! strigă o femeie după el.

Acum ce mai era? Se întoarse încet și văzu o femeie de treizeci de ani și un metru șaizeci.

Se îndrepta spre el cu mâinile în șolduri. Purta un costum denim și o curea care-i sublinia linia fină a taliei.

– Poftim? întrebă el simțindu-se brusc în pericol.

Fiind luptător cu focul, știa cum să facă față oamenilor și problemelor acestora. Ținea de natura lui să ajute oamenii. Învățase nu numai să salveze oamenii și amintirile lor din flăcări, dar avea și noțiuni de medicină și psihologie.

De fapt, mai bine spus, *fusese* luptător cu focul. Renunțase de mult la cariera de pompier.

Femeia se apropie de el.

– Vreau să știu, cine-ți dă dreptul să țipi ca un nebun la băiatul meu?

Învățase să detecteze punctele fierbinți. Și acela era un punct fierbinte.

Femeia își potrivi bretonul castaniu cu ochelarii de soare. Soarele dimineții de primăvară îi lumina profilul delicat. Ochii ei verzi îi aminteau de ochii unei pisici sălbatice. Avea oasele delicate, fragile, dând impresia că se poate frânge în orice moment.

Hotărât s-o pună la punct, spuse:

– Puștiul ăla este al tău, nu?

– Da, ți-am mai spus. Și *puștiul ăla* are un nume – Lucas. L-ai speriat cu țipetele tale. Cum îndrăznești? jucă ea dur.

– M-a stropit la mine în casă cu furtunul. M-a trezit din somn. Cum voiai să reacționez?

– Cu puțin autocontrol.

Trace tăcu. Nu voia să se certe cu femeia aceea. Nu era genul lui să țipe la femei sau la copii, dar în ultima vreme fusese destul de stresat. Nu suporta să mai fie călcat pe nervi. Și puștiul chiar îl enervase.

– Copilul tău trebuie controlat, madam!

– Ba tu să-ți controlezi temperamentul! Are doar șapte ani! Visează să devină pompier. Ce ai cu el?

– Las-o baltă, murmură Trace și se întoarse cu spatele.

Îl cuprinse amețeala. Când se va învăța că băutura nu-i va rezolva niciodată problemele? Cicatricele arsurilor de pe spate nu dispăreau. Și nici coșmarurile. Băutura nu-i învia nici pe femeie și nici pe copil. Nu reușise s-o aducă înapoi nici pe Valerie.

Nu că și-ar fi dorit-o înapoi. Viața lui era mai puțin complicată așa.

Valerie îi spusese clar că nu voia să se lege de un bărbat care nu știa când și dacă mai venea acasă de la serviciu. Nu se putea baza pe un bărbat cu trupul și sufletul rănit.

Avusese decența să-i înapoieze inelul de logodnă. Într-un fel îi alinase durerile care îi măcinau trupul și inima în spitalul de arși din Seattle.

– Poate are ceva mai bun de făcut în viață, murmură Trace.

– Ce vrei să spui? întrebă femeia prinzându-l de braț.

Avea o mână fragilă, dar o strânsoare fermă.

Mișcarea îl surprinse și din instinct se trase înapoi. Nu-i scăpase în schimb finețea mâinii ei.

– Meseria de pompier nu este chiar așa de frumoasă și glorioasă precum pare, spuse el, amintindu-și flăcările galbene și fumul negru.

Era un infern.

– Nu este deloc eroic. Ține minte. Nu merită.

– Vorbești de parcă ai ști despre ce este vorba.

Femeia îi vorbise pe un ton schimbat, mult mai calm. Uitase de cearta lor. Privirile li se întâlniră o clipă.

– Nu mă cunoști, spuse Trace. Nu încerca să mă înțelegi. Las-o baltă.

– Ce-i cu tine?

– Ce-i cu...

Trace se opri, nemaiînțelegând nimic. Fusese trezit în cel mai dur mod posibil și femeia aceasta, jumătate de buletin, avea tupeul să mai spună că el era de vină.

Trace ridică ostenit din umeri și spuse:

– Femeie, ești nebună! Nu-mi pasă de motivele tale. Am fost trezit din somn, pricepi?

– N-ai avut nici un motiv ca să țipi la băiatul meu, atacă ea din nou.

– Aș țipa la oricine mi-ar face același lucru – copil, bătrân, alb sau negru. N-are nici o scuză că este copil. Ba chiar cu atât mai mult, ar trebui să fie mai cuviincios.

– Ești o persoană nesuferită și fără inimă, spuse ea cu ochii sclipind de mânie.

Trace se apropie, dar ea se retrase ca și cum ar fi fost ciumat. Era sigur că-i văzuse cicatricele de pe spate. Dar nu i le văzuse pe cele de pe suflet.

– Sigur. Asta pentru că am fost trezit de un jet de apă rece ca gheața.

– Sunt surprinsă că Sue a permis unui om fără suflet ca tine să stea aici. De obicei judecă bine oamenii și îi selectează pe criterii bine stabilite.

– Serios? zâmbi el răutăcios.

– Bine, să spunem că Lucas a greșit, conveni ea pe un ton mai blând. Îi pare rău. Ți-a cerut scuze? Dacă nu, îmi cer eu scuze în locul lui.

– Nu te deranja.

– Ești foarte nepoliticos. Nu-mi vine să cred.

Trace o privi surprinsă. Cum putea o ființă așa de delicată să fie atât de feroce și hotărâtă?

Trace putea face față violenței. Dar femeia aceea vorbise despre copilul ei cu atâta dragoste și delicatețe, încât se simțise dezarmat.

La naiba! Nu-i plăcea să fie vulnerabil. Îl dezavantaja. Voia doar să fie lăsat în pace.

O privi din nou. Femeia părea din nou gata de luptă. Era ca o leoaică ce-și apăra puiul.

Da, era o felină sălbatică de care trebuia să se ferească. Și lui nu-i plăcea să se zgârie.

– Iartă-mă, spuse el acru. Mă duc să mă usuc.

Ar fi trebuit să-l lase lat. Ar fi trebuit să-l pună la punct și să plece lăsându-l cu gura căscată.

Dar n-o făcuse.

Câteva ore mai târziu opri camioneta de livrări în fața patiseriei.

– Doamne, ce dimineață ciudată! oftă ea, lăsându-și capul pe volan.

Problemele cu Rick, faptul că nu reușise să facă față unui străin, faptul că trebuia să-și găsească repede un

soț, o făceau să-și dea seama că nimic nu se schimbase. Încrederea în sine era sub nivelul mării.

Era slabă.

Fusese slabă în raporturile cu părinții, aunci când aceștia îi dictaseră cum ar fi trebuit să-și trăiască viața și cum să se poarte în societate.

Dacă ar fi văzut-o acum, cu părul vâlvoi, cu blugii aceia rupți și apucăturile de menajeră, ar fi înnebunit!

Slabă fusese și față de Rick, atunci când îi tolerase comportamentul față de ea.

Când descoperise că rămăsese însărcinată, hotărâseră că singura soluție era căsătoria. Așa n-ar fi căzut în dizgrația familiei. Cel puțin așa crezuse. Dar când divorțase, părinții ei se dovediseră foarte dezamăgiți de felul în care evoluaseră lucrurile. Și asta din cauza ei, bineînțeles.

Pentru a evita alte neplăceri, părinții ei hotărâseră ca ea să locuiască împreună cu mătușa Ruth, până se năștea copilul, ca apoi să-l dea spre adopție. Abia după aceea avea voie să se întoarcă acasă. Fuller și Iris O'Donnell nu-și permiteau să-și strice reputația.

Jade deschise ochii și observă că îi tremurau mâinile.

Făcuse tot ce-și doriseră părinții ei. Singurul compromis fusese acela că-și păstrase copilul și nu se reîntorsese acasă.

Jade coborî din camionetă. Îl lăsase pe Lucas la unul din prietenii lui, livrase comenzile clienților, dar starea de spirit tot nu i se schimbase. Și acum descoperea că intrarea îi era blocată de un camion mare.

Intră încruntată în patiserie. De obicei clienții parcau chiar în fața patiseriei. Proprietarul camionului trebuia să se întoarcă repede.

Mirosul divin de scorțișoară, vanilie și alte condimente dulci și familiare îi gâdilă nările. O auzi pe mătușa Ruth discutând cu o voce de bărbat cunoscută.

Mătușa Ruth apăru cu o față roșie și zâmbitoare.

– Problemele noastre și-au găsit în sfârșit rezolvare, spuse ea respirând agitat.

– Perfect, pentru că sunt într-o stare de nervi... Am avut o dimineață groaznică. M-am întâlnit cu Morris și mi-a comunicat ceva ce n-o să-ți vină să crezi. Și apoi m-am certat cu un tip care țipa la Lucas pentru că...

– Jade, cine a țipat la Lucas?

– Un tip nesuferit. Nu știu cine este. Stă la Sue, dar nu l-am mai văzut până acum.

– Hai în spate să-mi povestești.

– Nu... Nu vreau să te deranjez cu problemele mele. Mai târziu...

– Bine, dragă.

– Acum trebuie să știu cine este proprietarul camionului care-mi blochează intrarea. Trebuie să aduc tăvile înăuntru.

– Sunt sigură că o să-și mute camionul. Este o persoană deosebită, spuse Ruth cu entuziasm.

– Cine?

– Proprietarul.

– Mătușă...

– Nu-mi vine să cred că vrea să lucreze pentru noi. Este bărbatul despre care vorbește toată suflarea femeiască din Faith. Este tentația în persoană. Dacă eram cu douăzeci de ani mai tânără...

– Mătușă... Ce tot spui?

– Îți povestesc despre noul nostru antreprenor.

– Ai găsit pe cineva care să repare dezastrul lăsat de Spencer Towns după ce l-am concediat?

– Dar nu l-am concediat. A plecat singur. Se temea că nu-l vom plăti.

– Știu, dar nu pot să cred. Vrei să spui că ai găsit un antreprenor? Nu-mi vine să cred.

– Nici mie nu mi-a venit să cred, așa că l-am angajat pe loc. Și în plus, a acceptat să-l plătim în rate, până ne mai punem pe picioare.

– Glumești?

– Nu. Nu glumesc deloc. Și are referințe bune. Am verificat. Este de vis. Ți-am spus că arată superb?

– Îl iert pentru locul de parcare. E timpul să mă bucur și eu de ceva pe ziua de azi. Vreau să-l cunosc pe noul nostru antreprenor. Unde este?

– Este în spate. Verifică scheletul lăsat de Spencer, spuse Ruth, conducând-o pe Jade prin bucătărie, în spatele construcției.

– Și mi-a spus că majoritatea lucrării trebuie refăcută. Noroc că poate salva materialele.

– Cum îl cheamă?

– Trace Banyon.

– Vărul lui Sue?

– Ah, da, am uitat să-ți spun. Este din Seattle.

– Mi-a spus mie Sue săptămâna trecută că trebuie să sosească vărul ei, Trace Banyon. Am înțeles că se stabilește aici. Dar n-am aflat mai multe.

– Da. A lucrat o vreme ca pompier și acum lucrează ca antreprenor.

Pompier? Nu, nu era posibil. Nu putea să fie el. Bărbatul cu care se certase dimineața o sfătuise că meseria de pompier nu era o alegere fericită pentru fiul ei. De unde putea el să știe dacă nu avea antecedente? Și stătea la Sue... Și cicatricele de pe spate...

Înainte s-o mai poată întreba ceva pe mătușa ei, dădu nas în nas cu un bărbat înalt, care o prinse în brațe pentru a o feri de impact.

– Tu!

– Tu!

Capitolul 2

Trace se angajase la mătușa Ruth, încercând să scape de coșmaruri prin muncă.

Mușchii arși de soare îl dureau de atâta efort, dar nu se lăsa. Ca pompier, trecuse prin multe situații dure, fusese nevoit să transporte diverse obiecte sau persoane contra-cronometru. Munca sub stres era la fel de grea ca și cea continuă. Pentru că asta făcea. Încerca să muncească până la limita puterilor, cărând cu spatele saci de ciment și amestecând betonul sub soarele nemilos.

Se bucura s-o ajute pe Ruth. Spencer Towns lăsase în urma lui un adevărat dezastru. Noroc că mai putea salva lemnul schelăriei.

Văzând o mișcare cu coada ochiului, se încruntă. Nu. Nu din nou.

– Lucas? Tu ești?

Băiatul cu părul auriu se iți de după colț. Îi surâse, dornic să fie invitat în sanctuar, oprindu-se un pic pentru a-și scărpina o mușcătură de țânțar de pe picior.

Trace simțea că lui Lucas îi era frică de el, dar în același timp, părea să-l placă.

– Ți-am mai spus, Lucas, zise el, scoțându-și mănușile de lucru. Nu mai veni aici când muncesc. Este periculos.

Luă un pahar de limonadă pregătit mai devreme de Ruth și bău câteva înghițituri zdravene.

– Mama ta știe unde ești?

Desenând ceva cu vârful tenisului în praf, Lucas scutură din cap în semn că nu.

Privindu-l pe Lucas își amintea de copilăria lui. De patru zile de când lucra la mătușa Ruth, copilul părea dornic să-l cunoască mai bine. Și pe el nu-l lăsa inima să-l respingă.

– Voiam să știu, cum ai devenit așa de puternic? întrebă Lucas cu privirea în pământ.

– Puternic? În ce sens? întrebă el.

Băiatul nu se referea la psihicul lui. Faptul că fusese pompier nu dovedea nimic.

– Păi... am grijă de mine, încercă el să-i explice. Mănânc toate legumele, chestii de genul ăsta...

Trace apucă mânuțele mici și calde ale băiatului. Simți brusc o emoție protectoare crescând în el.

Închise ochii îndurerat. Lucas îi amintea de băiatul mort în flăcări.

– Lucas, spuse el privind în ochii verzi ai copilului, moșteniți de la mama lui, în primul rând este important să fii o persoană cumsecade. Mă bucur că ai înțeles de ce am fost supărat pe tine în dimineața aceea.

– Mama și mătușa Ruth mi-au spus că este bine să nu mă supăr.

– Ți-au dat un sfat bun. Dar un om este puternic atunci când recunoaște că a greșit.

Lucas îl privi gândindu-se la toate năzdrăvăniile lui.

– Mă bucur că mi-ai acceptat scuzele și că nu mai ești supărat pe mine, spuse Trace.

Lucas se legănă de pe un picior pe altul, neliniștit.

– Ei, poate că nu m-ai iertat de tot, râse Trace. Eu trebuie să mă întorc la lucru. Vrei să-mi dai mănușile, te rog?

Lucas îl privi nesigur.

– Fii liniștit. Poți intra. Dar ai grijă pe ce calci.

– Ești puternic pentru că ai fost pompier? îl întrebă Lucas, îndreptându-se spre cutia cu unelte.

Întrebarea neașteptată îl prinse pe Trace nepregătit.

Se întoarse brusc spre băiat, lovind paharul cu limonadă, care zbură prin aer. Încercând să-l prindă, Trace se tăie în cioburi. Durerea arzătoare îi tăie răsuflarea.

Înjurând în bărbie, Trace își scoase două cioburi mari din mână. Al treilea însă, nu se lăsă scos. Sângele începu să-i șiroiască din rană.

Lucas înlemni.

– O chem pe mama!

Și fugi.

– Nu! Lucas, stai puțin! Nu este nevoie, spuse Trace, dar Lucas nu-l mai auzi.

Căută în cutia cu unelte un clește mare și se pregăti să se opereze singur.

– Te-ai rănit?

Trace se întoarse spre Jade, care îl privea cu ochi mari, îngrijorați.

Era îmbrăcată în blugi și o cămșă. Pe deasupra avea un șorț. Era plină de făină, din cap până-n picioare. Lumina caldă a dimineții o învăluia într-o aură strălucitoare. Dacă Trace s-ar fi aflat în rai, atunci ea ar fi fost un înger.

– Vai! șopti ea, văzându-i sângele de pe mână. Ești rănit.

Jade se apropie de el, mirosind dulce a scorțișoară și a vanilie. Picături de sudoare alunecau de-a lungul obrazului lui Trace. Mâna îi ardea de durere.

Nu era înțelept.

Nu fusese înțelept să accepte slujba, deși avea nevoie de bani. Prezența lui Jade nu îi ușura situația.

Ceva îi spunea să stea cât mai departe de Jade și fiul ei. Dar privind-o, o găsi irezistibilă și sinceră. Avea niște ochi care se potriveau cu numele și un băiat care i se lipea de inimă.

Respiră adânc, încercând să se convingă că reacțiile lui se datorau ciobului din mână și nu faptului că Jade era așa de frumoasă.

Jade examină rana, simțind privirile lui Trace ațintite asupra ei.

– Cum s-a întâmplat? întrebă ea, atentă să nu-i provoace dureri.

– Am spart paharul cu limonadă și am încercat să-l prind.

Jade îi luă cleștele din mână și îl privi mai atent. Părea genul de bărbat obișnuit cu munca grea. Prima oară când îl întâlnise la patiserie, mai bine spus când se împiedicase de el, o strânsese în brațe cu forță dar și cu atenție.

– Nu-mi pari chiar așa de neîndemânatic.

Își plimbă privirile peste el cât mai discret. Avea trupul și grația unui atlet bine întreținut. Umerii lui lați erau încordați sub tricoul mulat. Pielea îi era arsă de soare, dându-i un aer exotic.

Simți în nări mirosul lui de after-shave amestecat cu un iz de transpirație și de lemn uscat. Părul îi ajungea până la gulerul tricoului.

Bărbatul acela avea nevoie de un tuns și un bărbierit.

– Iar a venit Lucas să te deranjeze? întrebă ea, încercând să nu se holbeze prea tare la ochii lui albaștri.

– Lucas?

– I-am spus să te lase în pace.

– Nu te supăra pe el. Nu mă deranjează. Dacă sunt aici, poate să vină. Nu vreau să pățească ceva.

Jade încercă să ignore senzația ciudată pe care o avea în prezența acelui bărbat. Era ceva copleșitor. I se părea că o strâng pereții.

– Da, ești un exemplu bun. Am încredere să-mi las fiul cu tine.

Trace râse încet, dar brusc, se strâmbă de durere.

– Te doare?

– Nu-i nimic, spuse el. Îți promit că nu i se va întâmpla nimic lui Lucas atâta timp cât sunt în preajmă.

Cuvintele lui liniștitoare păreau sincere. Voia să-i mulțumească, dar cuvintele nu-i ieșeau din gură.

– Trebuie să aduc o trusă de prim-ajutor, spuse el. Am una în camion.

– Nu este nevoie. Avem și noi una, în bucătărie.

Concentrându-se la ciobul care se încăpățâna să nu iasă, Jade se hotărî să nu-l mai privească în ochi.

– Mă descurc, lasă... spuse el.

– Te descurci? întrebă ea, privindu-l.

Trace îi zâmbi fermecător.

Mătușa Ruth vorbise cu toți clienții despre noul lor angajat, încântată de farmecul lui irezistibil. Jade considerase că exagera, dar stând așa de aproape de el, îi dădu dreptate. Trace era un bărbat atrăgător.

De câteva zile încercase să-l evite, dar nu reușise. Și cum ar fi putut s-o facă dacă lucrau zilnic atât de aproape?

Oriunde se ducea, el era acolo, privind-o cu ochii aceia profunzi și albaștri. Nu se plângea niciodată. Zâmbea de două, trei ori și pleca înapoi la lucru.

Trebuia să recunoască. Era bine făcut. Avea niște ochi cărora nu le scăpa nimic și o gură senzuală care ar fi făcut fericită orice femeie. Era un bărbat periculos. Și acum, stând atât de aproape de el, îi simțea căldura trupului, îi inhala aroma unică și simțea că nu se mai poate stăpâni.

– Stai liniștită, Jade. Nu este cazul să-ți faci probleme. Mă descurc. Am mai făcut așa ceva. Sunt antrenat pentru urgențe.

– Fii liniștit tu. Umpli podeaua de sânge, nu vezi?

– Mereu faci așa?

– Ce vrei să spui?

– Mereu salvezi oamenii?

– Ei, nu chiar, zâmbi ea. Dar te-ai accidentat la locul de muncă oferit de mine. Nu vreau să mă dai în judecată, glumi Jade, extrăgându-i ciobul.

– Au!

– Iartă-mă. Te-a durut rău? întrebă ea, îndepărtându-se de căldura lui amețitoare.

– Da, m-a cam durut, dar voi supraviețui, glumi el.

– Bun, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Antiseptic găsești în trusa de prim ajutor din bucătărie. Ar fi bine să-ți pui un bandaj, ca să nu te infectezi.

– Bine. Mulțumesc.

– Mătușa Ruth a gătit prânzul și te roagă să vii la masă.

Trace îi zâmbi sexy, dezvelindu-și două rânduri de dinți albi pe care ea nu apucase să-i remarce.

– Mulțumește-i din partea mea, spuse el, legându-și mâna cu un bandaj, o să vin imediat.

– Eu... nu pot să mănânc împreună cu voi. Sunt ocupată. I-am spus deja mătușii că am alte planuri.

– Îmi pare rău.

Jade își făcu curaj și întrebă:

– Te superi dacă te întrebi de ce ai acceptat slujba asta?

Luminițele din ochii lui păliră.

– Aveam nevoie de bani.

Cine nu avea nevoie? Pe biroul ei o aștepta un teanc de facturi în creștere.

– Am găsit o proprietate de vânzare, lângă lac, explică el. Mi-ar plăcea s-o cumpăr. Este a lui Stan Dryer. Sunt sigur că-l cunoști.

– Da.

Jade știa și despre ce proprietate anume vorbea. Stan o proiectase singur pentru nevasta lui, Effie. Dar după ce aceasta murise în urmă cu un an, o pusese în vânzare.

Deși nu era foarte mare, căsuța oferea o priveliște minunată asupra lacului Tahoe. Peisajul era format din pini și brazi înalți. Jade privise adeseori căsuța cu plăcere, atunci când pleca în mici excursii cu Lucas, de-a lungul lacului.

– Când mătușa ta m-a întrebat dacă m-ar interesa slujba, continuă Trace, n-am putut s-o refuz. A reușit să mă convingă, presupun.

– Părea chiar așa de disperată?

– Nu. Chiar aveam nevoie de o slujbă.

Jade se simți prost. De ce îi pusese acea întrebare? Cu cât știa mai puține despre el, cu atât era mai bine. Cu toții aveau probleme și conștientizarea faptului că și el era într-o situație oarecum disperată, crea o legătură între ei. Legătură? Nu avea nevoie de așa ceva. Nu avea nevoie de nimic de la el, decât să le termine proiectul.

– Patiseria este și afacerea ta, nu?

– Da. Am un mic procent. Dar mătușa Ruth are ultimul cuvânt în luarea deciziilor. Uneori nu sunt total de acord cu ea...

– Ca de exemplu atunci când m-a angajat.

Jade tăcu.

– Uite, spuse el, știu că am început prost, dar dacă asta te face să te simți mai bine, îți spun. Îmi pare rău că am țipat la tine și la Lucas în dimineața aceea. Eram mahmur. Cu o seară înainte băusem mai multe beri decât ar fi trebuit.

– Nu-i nimic. Hai să uităm asta, spuse ea, simțind cum i se încălzește inima în fața sincerității lui.

– I-am cerut iertare și lui Lucas.

– Știu. Mi-a spus.

Jade îl surprinsese pe Lucas de câteva ori privindu-l atent pe Trace. Chiar și mătușa Ruth observase interesul nepotului său față de Trace. Era de acord că acel copil avea nevoie de un model masculin.

Jade își aminti sfatul lui Morris. Trebuia să se căsătorească pentru a obține custodia lui Lucas. Oare ce părere ar avea Trace despre asta?

– Aveai tot deptul să te iei de mine în dimineața aceea, spuse Trace. Îmi cer iertare pentru comortamentul meu.

Jade ÎșI strânse brațele la piept, parcă dorind să se protejeze de glasul lui blând și de privirea lui prietenoasă.

– Du-te la masă, spuse ea plecând. Se răcește mâncarea.

Trace inspiră aroma de scorțișoară și cafea proaspăt prăjită.

Era surprins cât de dezamăgit se simțise cu o zi înainte, când Jade plecase, fără să ia prânzul cu ei. Și apoi n-o mai văzuse toată ziua.

Era surprins de senzațiile neașteptate pe care le simțea în apropierea ei. De un an de zile de luptă cu durerea și vinovăția nu mai trecuse prin asemenea experiențe. Jade îl intriga.

Mătușa Ruth, vorbăreață ca de obicei, îi povestise în timpul prânzului despre Jade că era considerată la fel ca și ea, oaia neagră a familiei O'Donnell. Și când el o întrebase de ce, mătușa evitase răspunsul, explicându-i evaziv faptul că nici Jade și nici ea nu erau chiar așa de convenționale cum fuseseră părinții ei.

Trace realizase și singur asta. Aruncând numai o privire mătușii Ruth, cu părul ei roșu, rochiile ei înflorate, accesoriile în exces și firea ei expansivă, își dădea seama că nu se potrivea într-o societate conservatoare. Arăta ca o artistă nonconformistă.

Îi lipseau însă toate informațiile. Dar tot ce mai află în după-amiaza aceea fu că Lucas era singurul moștenitor al clanului O'Donnell.

Află că Fuller și Iris O'Donnell muriseră în urmă cu un an într-un accident de mașină. Dar de ce oare nu-i lăsaseră nimic lui Jade?

La fel de interesant era și faptul că Jade nu se plângea de lipsa banilor. Admira acest lucru la ea. Valerie nu fusese așa.

Coborî din camera lui pe hol, spre bucătărie. La un moment dat auzi niște voci familiare.

Intră în bucătăria galbenă și luminoasă a lui Sue și zâmbi.

Jade stătea lângă chiuvetă cu o ceașcă de cafea în mână. Sperase s-o găsească acolo.

Razele soarelui îi luminau fața și părul, făcând-o să apară strălucitoare. Privirea ei de smarald se întâlni cu a lui, lăsând loc imaginației. Un moment i se păru că vede o sclipire de pasiune. Parcă și răsuflarea i se schimbase în momentul în care intrase el.

Jade își ridică bărbia, luându-și privirile de la el. Trace o privi lung, observându-i linia fină a buzelor.

Oare erau chiar așa de dornice precum păreau? Putea să pună pariu că avea dreptate.

– 'Neața, vere, spuse Sue, întinzându-i o ceașcă plină cu cafea și aplecându-se să deschidă cuptorul.

– Bună dimineața, spuse el, privind spre Jade și surprinzând la ea o privire interesată.

Jade își mușcă buza și se înroși ușor. Nu reușea să-și deghizeze prea bine sentimentele.

Sue deschise robinetul și spuse:

– Avem brioșe cu scorțișoară, chec cu cafea și jeleu de piersici.

– Excelent, spuse Trace.

Sue se întoarse spre Jade și continuă conversația întreruptă:

– Mai ieși cu el, sau nu? întrebă ea, spălând niște vase. Ține la tine, știi?

– Nu, nu știam. Cum să țină la mine? Abia dacă ne-am întâlnit de două ori.

Trace o privi atent. Jade părea foarte uimită.

– Mama mi-a spus să nu ies niciodată că băieți cu care mi-ar fi rușine să mă mărit. Tu ce zici? Te-ai mărita cu el?

– Sue! Ne știm de o săptămână!

– Și?

– Nu știu. Poate...

Trace răsuci nervos ceașca de cafea în mână.

– Te întâlnești cu un bărbat de o săptămână și vorbești de căsătorie? își întrebă el verișoara.

– Da, de ce nu? râse Sue.

– Dar o săptămână...

– Vorbesc și eu, ce? Orașul nostru nu este chiar așa de mic. Nu ne aruncăm chiar pe primul venit care poartă pantaloni, dar...

– Știu și eu?

– Cindy Miller și Tamara Wilkes sunt singurele femei disponibile.

– Grozav!

Deci Tamara o chema pe fata care se atârnase de gâtul lui la barul lui Ike sau al lui Spike.

Sue îi explică lui Jade:

– Știi, nici n-a venit bine și a cucerit câteva inimi. Fetele spun că are un funduleț drăguț. El și fratele meu Jake sunt singurii din familie care fac furori când apar.

– N-o asculta, Jade. Sunt un burlac convins. Și nimic nu-mi va schimba părerea.

– Pe naiba, spuse Sue. Așa spun toți. N-ai găsit încă femeia care să te pună la punct, asta e!

– Mă rog, asta rămâne de văzut. Dar, mă întrebam, cine este bărbatul care i-a atras atenția lui Jade? Pare foarte prinsă cu munca ei la patiserie. Mi se pare că nu mai are ochi pentru altceva.

Jade își puse ceașca în chiuvetă și spuse:

– Nu știu de ce te-ar interesa pe tine. Dar dacă ești curios, este vorba de Kit Moreland. Și nu este nimic serios. M-a invitat de două ori la o cafea.

– Kit Moreland? Proprietarul magazinului de piese de schimb?

– Da, el.

– Nu este cam bătrân pentru tine? întrebă Trace simțind o urmă de gelozie.

– Nu, atacă Jade cu mâinile în șolduri și aruncându-i o privire intensă, verde.

Trace îi evită săgețile ochilor. De fiecare dată când se priveau ochi în ochi, se simțea vulnerabil.

– Și? Câți ani are, mă rog? Mie îmi pare de cel puțin cincizeci de ani!

Surprins de propria reacție, Trace își spuse că nu avea de ce să-l intereseze pe el cu cine se întâlnea Jade.

– Nu este treaba ta, spuse ea luându-și tăvile și îndreptându-se spre ușa din spate.

– Hei, Jade! sări Trace. Unde te duci? La patiserie?

– Da, de ce?

– Ia-mă și pe mine.

– Ai și tu mașină.

– Da, dar mi s-a rupt lanțul de distribuție. Trebuie să mă duc la magazinul lui Kit să-mi cumpăr unul și până atunci...

– Și crezi că o să te salvez așa, de fiecare dată?

Trace putea să pună pariu că o văzuse zâmbind. Dar Jade se întoarse cu spatele și spuse:

– Faci cum vrei, dar să știi că eu plec acum.

Și Jade dispăru înainte ca Trace să apuce să-i mulțumească.

Trace luă ultima înghițitură de cafea și îi dădu ceașca lui Sue.

– Am spus ceva greșit?

Sue își șterse mâinile cu un prosop galben.

– Devine sensibilă atunci când vorbești de întâlnirile ei. N-a mai ieșit cu nimeni de când a părăsit-o soțul ei.

– De ce a părăsit-o?

– E o poveste lungă. Ideea este că tipul era un nemernic. Și acum se bate cu ea pentru custodia lui Lucas.

– Serios? Mătușa Ruth nu mi-a povestit despre asta.

– Și asta nu-i tot, spuse Sue, auzind-o pe Jade pornind motorul. Avocatul ei a sfătuit-o să-și creeze un cămin stabil.

– Adică?

– Adică să-și găsească repede un soț.

– Și Kit este răspunsul? întrebă el, neîncrezător.

Nu-i plăcea asta. Când o întrebase pe Jade despre Kit Moreland, ochii ei se întunecaseră. Era evident că nu-i convenea situația.

– Și Lucas? întrebă el. Cred că îi este greu să treacă prin toate astea.

– Nu știu ce alternative mai are Jade. Își iubește băiatul mai mult decât îți închipui. Ar fi în stare de orice pentru el.

– Chiar să se mărite cu un tip la care nu ține?

– Da. Chiar și asta.

Capitolul 3

– Bună.

A doua zi, Jade tresări plăcut surprinsă de vocea care o întâmpină din ușă. O căuta pe Sue.

Trace stătea în camera de zi pe o canapea largă, în fața șemineului de piatră.

Jade privi scara enormă de lemn care ducea la etaj și sufrageria care se vedea prin ușile de sticlă mari, franțuzești.

Erau singuri.

O briză caldă deschise geamurile, aducând cu ea mirosul grătarului și râsetele de la picnicul care avea loc în grădină, lângă lac.

– N-ar trebui să fim singuri, surâse Trace. Oaspeții lui Sue ar putea să scoată vorbe...

– Serios? spuse Jade, sprijinindu-se de ușă. Și ce ar putea spune?

– Că suntem amanți.

Trace era îmbrăcat într-o pereche de blugi și un tri-

cou negru. Plecase mai devreme în ziua aceea de la patiserie și avusese timp să facă duș, să se bărbierească și să se schimbe. Arăta proaspăt.

– Glumeam, spuse el.

– Sue mi-a spus că se întoarce de la Timber Cove în jur de ora șase. Ai văzut-o? Trebuie să mergem la film.

– Timber Cove? întrebă el, luând un măr sănătos dintr-un coș de pe masă.

Jade îl privi ștergând mărul cu degetele lui puternice și scoțând din buzunar un briceag. Se întrebă ce senzație i-ar fi dat acele mâini, dacă i-ar fi făcut un masaj? Ar fi eliberat-o de griji și de probleme?

– Am uitat că ești nou venit în oraș. Timber Cove este spălătoria automată din Faith.

– Ah! spuse el, începând să taie mărul în felii. Nu. Sue n-a venit.

Împotriva voinței, Jade îl privi mâncând mărul. Imaginația începu să-i lucreze și își închipui ce ar mai face Trace cu gura aceea senzuală. Niciodată nu avusese asemenea fantezii cu vreun bărbat.

Și se înfurie pe ea însăși.

Fiind așa de atrăgător, Trace nu era genul de bărbat care să se lege într-o căsnicie. Nu. Lucas se atașase de el, dar el nu era bărbatul potrivit.

Era problematic cu Lucas. Unde să găsească ea un bărbat care să-l iubească pe Lucas și pe care Lucas să-l iubească? Și asta fără să-i afecteze băiatul, atunci când aveau să se despartă.

– Atunci eu plec, spuse ea. Vin mai târziu.

– De ce n-o aștepți aici? Mai este un sfert de oră, spuse el, privind ceasul. Sue trebuie să apară. Ține-mi companie.

Jade îl privi zâmbindu-i. Dacă ar fi stat, ar fi fost periculos din punct de vedere emoțional. Recunoștea faptul că se simțea atrasă de el. Dar vocea lui caldă o făcu să creadă că ar putea s-o înțeleagă și s-o ajute.

Se strădui să se concentreze. Ce prostie! Era chiar așa de naivă încât să creadă că ar putea s-o ajute un străin? El nu-i dorea decât compania. Dacă semăna cu Rick, Trace i-ar fi râs în nas dacă și-ar fi dat seama ce gândește.

– Dar sunt o mulțime de oameni afară, spuse ea. De ce nu te duci și tu pe malul apei? Este o priveliște minunată. Soarele apune chiar deasupra vârfurilor pinilor.

– Pari o fire romantică, Jade O'Donnell, spuse Trace apropiindu-se de ea.

Vocea și apropierea lui îi topiră inima.

– Ești romantică? întrebă el, lăsând mărul început pe masă.

– Nu știu. N-am avut ocazia să aflu.

– Păcat, murmură el.

Vocea lui o încălzi ca un șal de cașmir.

Deschise ușa, hotărâtă să plece. Cu experiența celor douăzeci și opt de ani ai ei, Jade știa că Trace reprezenta un pericol căruia nu putea să-i facă față.

Încet, Trace se apropie mai mult de ea și închise ușa, obligând-o să intre. Îi puse mâna pe spate și o conduse ușor spre canapea. Atingerea lui era blândă, dar puternică. Puternică și fierbinte. O putea simți foarte bine prin tricoul subțire de bumbac.

Trace se așeză pe canapea.

– Invitații tocmai iau cina, spuse ea. Tu de ce nu te duci acolo? Știu că bucătarul lui Sue gătește bine.

– E prea aglomerat pentru gustul meu.

– Ești un singuratic? întrebă ea, gândindu-se ce îl adusese la Faith.

Își aminti cicatricele de pe spatele lui.

– Cred că sunt indiscretă, spuse ea. Uită că te-am întrebat.

– Nu. Nu mă deranjează. În general nu sunt un singuratic, dar acum am nevoie de liniște, pentru a mă gândi la problemele mele.

– La afaceri?

Era absurd. De ce îl întreba asta? Nu intenționa să se apropie de nici un bărbat, cu excepția celor care puteau s-o ia de nevastă și să-i rezolve problemele. Un bărbat ca Trace Banyon n-ar putea fi niciodată atras de o femeie ca ea, mai ales printre atâtea tentații câte erau în Faith.

– Da, răspunse el, simțind cum o minte.

– Ce-ți face mâna?

– Bine, spuse el, privindu-și bandajul. Ai talent.

– Cum adică?

– Mi-ai scos ciobul ca o profesionistă.

Trace se foi pe canapea împrăștiind mirosul proaspăt al săpunului și șamponului utilizat.

– Știi, deși stau de puțin timp aici, am observat că-ți iubești mult fiul și muncești din greu pentru el.

Jade se înroși. Complimentele lui o încântau.

– Te-ai înroșit, spuse el. Îți stă bine.

– Ei, spuse ea jenată. Trebuie să muncesc. Altfel, cum ne-am întreține?

– Da, am auzit că te implici în multe activități ale comunității. Conduci acțiuni pentru strângere de fonduri folosite la înfumusețarea orașului, i-ai îngrijit grădina de trandafiri a doamnei Ellison, când a stat în spital, ba chiar i-ai tratat și rana unui tâmplr neîndemânatic.

Jade nu se uită la el, dar îi simți privirea albastră ca a cerului de vară.

– De la cine ai auzit tu toate astea?

– Se aude.

– Ai întrebat tu?

– Poate.

Cu fiecare zi, atracția față de el creștea și se intensifica, reușind să-i anticipeze până și mișcările. Dar atracția aceea era periculoasă. Trace nu s-ar fi căsătorit cu ea și Jade trebuia să țină cont de asta.

– Mă descrii de parcă aș fi o sfântă. Nu sunt.

– Pun pariu că ai fost o elevă de nota zece și că ai făcut tot ce ți-a spus mama.

– Nu. Cel puțin așa ți-ar spune părinții mei, dacă ar mai trăi.

– Dar cu ce ai greșit față de ei?

– Nu prea am grijă de mine și uneori las vasele nespălate în chiuvetă. Probabil că de asta...

– Nu te-ai ridicat la nivelul așteptărilor?

Curiozitatea lui îi făcea plăcere.

– Ei mi-au dorit ce era mai bun, sunt convinsă. Lecții de dans, de bune maniere... Aveau bani mulți. Mama a fost campioană națională la patinaj în anii șaizeci. Era talentată. Pe când eu... Făceam totul pe dos. Eram neîndemânatică, îmi scăpau toate din mână... M-aș simți jenată dacă m-ai privi...

– Ca acum?

– Cred că sunt timidă. Simt că mor, când mă invită un băiat în oraș. Bine, n-am prea avut parte de așa ceva. Cu excepția lui Rick, fostul meu soț. L-am cunoscut în facultate. Mă umplea de complimente și atenții. Era prima persoană căreia îi păsa cu adevărat de mine. Sau cel puțin așa credeam. M-a topit. Părinții mei nu-l plăceau de loc. Nu l-au plăcut nici măcar atunci când ne-am căsătorit. Ei voiau să mă mărit cu băiatul unui prieten de familie.

– Te-ai măritat cu Rick pentru a-ți sfida părinții sau pentru că îl iubeai?

Jade rămase uimită de perspicacitatea lui.

– Nu știu. Poate. Acum îmi dau seama că nu ne iubeam așa cum credeam. El iubea mai mult banii părinților mei. Vezi? Nu sunt o sfântă.

– Poate că ai dreptate. Dar cred că te-ai pune cu oricine ar încerca să-i facă ceva copilului tău.

Pe Jade o cuprinse frica.

Părinții ei avuseseră dreptate într-o privință. Asupra caracterului lui Rick. Dacă reușea să-i ia copilul, ar fi înnebunit. Trebuia să facă ceva.

– Jade? Ți-e rău? Am spus ceva greșit?

– Nu. Nu mi-e rău.

– Ești sigură?

– Da.

Trace nu părea convins, dar schimbă subiectul.

– Și cum a decurs întâlnirea cu Kit?

Jade se înroși până în vârful urechilor. Nu avea chef să discute despre asta.

– Bine, minți ea.

Întâlnirea fusese un dezastru. Nu. Nu putea să se mărite cu Kit. Dar timpul trecea repede. Trebuia să găsească un bărbat. Dar nu pe Trace. Era atrasă de el. Și ea, oricum, nu voia să se lege de viitorul soț temporar.

Trace îi prinse genunchii goi și îi strânse ușor. Degetele lui o înfiorară.

Jade își retrase picioarele, scăpând de atingerea arzătoare. Nu dorea să se atașeze de el.

– Nu voiam să fiu indiscret. Dar sunt îngrijorat pentru tine.

– De când? Nu mă cunoști.

– Poate că nu. Dar pot să-mi dau seama, fără să te

cunosc, că n-ai nevoie să te măriți cu un bărbat așa de bătrân precum Kit.

Țintise la fix. Aproape că putea să audă amenințările fostului ei bărbat. Aproape că putea să-l vadă luându-i copilul mult-iubit.

Voia să-l creadă pe Trace. Voia pe cineva care s-o ajute, să scape de ideea obsesivă că și-ar fi putut pierde copilul. Voia să se cuibărească în brațele lui Trace care i-ar fi oferit protecția și dragostea pe care n-o cunoscuse niciodată.

– Jade... șopti Trace pe un ton blând. Sue mi-a povestit despre fostul tău soț. Dacă tu crezi că Moreland este răspunsul la problemele tale, bine, dar...

– Kit s-a purtat foarte politicos cu mine. Îi place de Lucas. Și nu este chiar așa de bătrân.

Problema cu Kit îl intrigase pe Trace, deși n-ar fi avut de ce. Ea se hotărâse. Nu era bărbatul cu care să se căsătorească.

De fapt Kit fusese prea politicos și drăguț. Nu voia să-l rănească. Ea nu-i putea oferi nimic în schimb. Și-l dorea doar temporar. Îl folosea.

Îl privi pe Trace în ochi. Mare greșeală! Inima începu să-i bată nebunește.

– N-ai altă soluție ca să-ți păstrezi băiatul?

– Dacă aș fi avut mai mulți bani, l-aș fi putut înfrunta pe Rick în instanță. Dar eu abia îmi pot permite un avocat. Singura modalitate este să-mi

găsesc un soț. Este un aranjament temporar. Un fel de contract. Nici nu-i voi spune lui Lucas despre ce este vorba. Nu vreau să-l tulbur. Și nu trebuie să se atașeze de viitorul meu soț, ca să nu-i fie greu atunci când ne vom despărți. Este o simplă afacere.

– Dacă tu îl consideri pe Kit Moreland potrivit, este alegerea ta. Dar lui i-ai spus intențiile tale?

Jade nu răspunse.

– Poate dacă i-ai explica totul, că dorești să te măriți cu el repede și cu un anume interes, te va înțelege. Ce părere ai despre asta?

– Cum poți fi chiar așa de josnic?

– Dar am dreptate, nu?

– Da... Poate că ai deptate.

– Sunt convins.

– Nu vreau să-l rănesc pe Kit. Este drăguț și sensibil. Mă place mai mult decât l-aș putea plăcea eu vreodată.

– Înțeleg. Te pot ajuta eu, dacă vrei.

– Glumești?

– Nu.

– Spune-mi.

– Dacă te-aș ajuta eu să-ți găsești un soț?

– Nu cred că m-ai înțeles, spuse ea, dar în același moment apăru Sue.

– Bună! spuse ea, intrând cu un sac mare de plastic plin cu rufe curate. Ești gata, Jade?

Jade se ridică și îi spuse lui Trace:

– Este vorba de ceva serios. Nu este o glumă. Nu-mi pot permite să risc să-l pierd pe Lucas.

– Nu glumesc.

– Atunci, nu înțeleg. Ce vrei să-mi sugerezi?

– Poate că ar fi bine să te măriți în adevăratul sens al cuvântului.

Jade se albi. Trace îi sugera că se oferea voluntar? Dorea să se însoare cu ea?

Sau poate că ea își dorea imposibilul.

– Jade, interveni Sue. Cred că ar fi bine să plecăm. Filmul începe în douăzeci de minute și știi că mie îmi place să stau pe scaunele din mijloc.

– Hei! strigă Trace în urma lui Jade. Gândește-te. S-ar putea să-ți convină mai mult.

Trace părea cu adevărat preocupat. Dar de ce oare?

– Îți apreciez... oferta.

– Bine. Mai vorbim

Trace înfipse cuiul în locul potrivit cu o singură lovitură de ciocan. Frecă cu degetul lemnul pentru a îndepărta așchiile sărite.

Jardiniera de lemn pe care i-o comandase Martha Jacoby era aproape gata. Trebuia doar s-o mai lustruiască.

Privi cu mândrie împrejur, la munca lui din ultimele zile. Deși era de puțin timp în Faith,

descoperise că locuitorii lui erau oameni inimoși. Era fericit că se angajase la patiseria mătușii Ruth. Era o femeie de treabă.

Și era fericit cu ceea ce realizase aici. Dar știa că la fel de repede totul putea fi distrus. Distrus de foc.

Focul distrugea proprietăți, vieți și amintiri.

Ce putea descoperi nou în Faith? Găsea el oare aici răspunsul la întrebările, la neliniștile și temerile lui?

Oare femeia aceea cu ochi sexy și trup superb era salvarea lui?

Sau el era salvarea ei?

Întrebarea îl sperie.

Nu voia să se gândească la motivele pentru care dorea s-o ajute. Prefera să considere gestul lui ca un fel de ofrandă adusă mamei și copilului pe care nu reușise să-i salveze. Era un mod de a scăpa de fantomele trecutului.

Propunerea pe care nu i-o formulase lui Jade îl preocupa. Nu știa cum putea să se căsătorească cu ea, fără să se îndrăgostească. Și în fond, nu era pregătit pentru angajamente.

Respiră adânc, spunându-și că nu avea de ce să se teamă. Jade nu i-ar fi acceptat niciodată oferta.

Briza răcoroasă a serii aduse cu ea mirosul proaspăt al pinilor și încă ceva... Ceva dulce.

Se întoarse și o văzu pe Jade, stând în ușă. Se priviră o clipă și Trace îi făcu semn spre jardinieră.

– Este foarte frumoasă, spuse ea.

– Mulțumesc. Sper să-i placă și doamnei Jacoby.

– Pot să te întreb ceva?

Decizia i se citea în atitudine. Avea o hotărâre nestrămutată în felul în care își ținea capul și cum îl privea cu ochii aceia minunați.

– Sigur.

Trace aduse două scaune rabatabile și o studie atent, întrebându-se de ce inima îi bătea cu atâta putere.

Oare din cauză că de fiecare dată când erau singuri, Jade se înroșea, sau pentru că simțea că nu poate face față nevoii de a o proteja?

– Nu îmi este foarte ușor, spuse ea.

O privi dându-și bogăția de păr pe spate, cu o atitudine hotărâtă.

O așteptă să se așeze pe scaun și să își adune gândurile.

– Am primit niște scrisori de la fostul meu soț, Rick. Vrea să-și vadă fiul. Mai bine spus, își vrea fiul.

Pivirea lui rătăci pe buzele ei senzuale, roșii și umede. Înghiți greu și întrebă:

– Lucas l-a văzut până acum?

– Nu, spuse ea cu ură. Rick n-a dorit să-l vadă.

– Dar Lucas? Lucas vrea să-l vadă?

– Nu știu. Nu l-am întrebat.

– Crezi că este corect?

– Tot ceea ce cunoaște Lucas este mediul în care trăiește acum, alături de mine și de mătușa Ruth. Nu

știu cum ar reacționa dacă ar fi nevoit să-l schimbe. Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

– Se pare că n-ai cale de scăpare, spuse el, simțindu-se îngrijorat.

Jade se jucă cu niște conuri de brad căzute din brazii de deasupra construcției fără acoperiș.

– Da. Nu prea am, spuse ea. Acum doi ani am dat faliment. Am avut probleme financiare mari, dar Lucas n-a simțit-o niciodată.

– Da. Se poate întâmpla oricui. Dar asta nu înseamnă că este un capăt de lume.

– Știu, dar sunt convinsă că Rick va folosi acest lucru în favoarea lui pentru obținerea copilului.

– Cum?

– Dacă nu sunt în stare să am grijă de afacerile mele va spune că nu sunt în stare să am grijă nici de copil.

– Ce prostie.

– Așa spun și eu. Dar Rick este un bărbat josnic. Ar fi în stare să mă acuze de orice...

Trace o privi încercând să se convingă că nu este atras de ea. Dar era. Jade arăta așa de sexy, de vulnerabilă și în același timp puternică, hotărâtă să lupte.

Și dacă nu greșea, și ea era atrasă de el. Cunoștea semnele atracției și le descoperise și în ochii ei.

– De asta, continuă ea cu precauție, m-am gândit mai bine la ceea ce mi-ai spus ieri.

Trace îi privi ochii mari și buzele tremurânde. Tensiunea dintre ei era maximă.

– Vrei să fii mai exactă? spuse el, încet.

– Îți retragi oferta de ieri?

– Nu. Când vorbesc ceva serios, mă țin de cuvânt.

– Bine. Dacă Rick apare la înfățișare și eu nu reușesc să-mi revin financiar, nu-mi permit să risc să-mi pierd copilul. Trebuie să fiu pregătită pentru orice.

– Se pare că vrea să-ți facă zile negre.

– Cu siguranță.

– Și? Ce vrei să faci, până la urmă?

– Știi ce mi-a spus avocatul. M-a sfătuit să-mi găsesc un soț. Și asta voi face.

Bătăile inimii lui Trace se întețiră. Fără să se mai gândească la altceva, o luă de mâini. Mișcarea o surprinse pe Jade.

– Nu am avut încredere în nimeni până acum. Decât în mătușa Ruth, în mine și în Dumnezeu.

Trace îi strânse mâinile din ce în ce mai tare. Nu știa de ce, dar o voce îi spunea să nu scape ocazia.

– Nu am cunoscut pe nimeni așa ca tine, continuă ea. Ceva îmi spune că pot avea încredere în tine. Și nu știu de ce.

– Jade, ce tot spui?

– Trace, te rog să mă ajuți, șopti ea. Ajută-mă să-mi găsesc un soț.

Capitolul 4

Trace era tentația și salvarea, dar o speria peste măsură. Era frumos și sexy, dar putea el oare să-i ajute pe ea și pe Lucas? O cerea oare de nevastă? Putea fi el eroul pe care îl așteptase?

Palmele i se umeziră și respirația i se acceleră.

– Știu că sună ca o prostie, spuse ea. O femeie să-i ceară unui bărbat să-i găsească un soț! Mă simt prost că te întreb așa ceva.

– Ți-am oferit ajutorul meu, îți amintești? Vorbeam cât se poate de serios.

– Știu. Dar cred că încep să-mi pierd mințile.

Trace îi eliberă mâinile și ea se simți brusc părăsită. Se lăsă pe spătarul scaunului și o privi intens. Neliniștea ei era evidentă.

Jade se gândi că Trace regreta oferta pe care i-o făcuse. Se cunoșteau de foarte puțină vreme. Și rugămintea ei putea să pară nebunească.

– Sunt obișnuit să ajut oamenii, spuse el.

– Mă bucur să aud asta. Dar sunt curioasă. De ce ai vrut să mă ajuți?

– Te admir. Ești stăpână pe viața ta.

Jade rămase surprinsă de afirmația lui. Uneori el vedea la ea lucruri de care nici măcar ea nu era conștientă. Deși trebuia să se recunoască mândră de felul în care îl crescuse pe Lucas.

– Unii oameni numesc asta încăpățânare.

– Poate.

– Ai fost vreodată îndrăgostit?

– Da. O singură dată. Dar viața mea s-a schimbat mult de atunci.

– Da? În ce fel?

Știa că nu avea dreptul să-i pună toate acele întrebări, dar nu putea să se abțină. Dorea să știe totul despre el, despre viața lui dinainte să vină la Faith.

– Îmi place liniștea orășelului ăsta, ignoră el întrebarea.

Jade zâmbi. *Ei* îi plăcea vocea lui liniștită.

– Îmi place viața pe care o duc acum, adăugă el.

Discuția aceea lejeră îl relaxa. Dar asupra lui Jade avea alt efect. Încercă să se concetreze asupra cuvintelor lui și nu asupra gurii care le rostea.

– Nu știu exact cum te voi ajuta. Nu cunosc mulți burlaci în oraș. Așa că te întreb, ce cauți tu la un bărbat?

Obrajii lui Jade se aprinseră de rușine, realizând că-i înțelesese greșit intențiile. Cum de fusese așa de proastă încât să creadă că Trace voia s-o ia de nevastă?

– Nu știu, murmură ea ametită.

– Câteva calități. Trebuie să-mi fac o idee despre genul de bărbat pe care îl cauți.

Jade simți că i se face rău.

– Vrei să... să discutăm despre asta... chiar acum?

– Sigur că da. Te grăbești, nu-i așa? Sau te-ai răzgândit?

– Nu... Trebuie s-o fac... Fostul meu soț mă așteaptă la cotitură.

– Bine. Să revenim la subiect.

– Nu m-am gândit niciodată ce caut la un bărbat, spuse ea foindu-se pe scaun.

Foșnetul acelor de pin o zgâria pe nervi. Ar fi dorit ca Trace s-o ajute puțin.

Se simțea ca într-o capcană. Îi venea să fugă, dar nu putea să fie așa de lașă. Trebuia să-i facă față, chiar dacă ar fi fost umilitor.

– Trebuie să știu ce-ți dorești de la un bărbat, spuse el.

Jade înghiți în sec privindu-i gura. Devenise un obicei. Încercă să se concentreze asupra problemei.

– Trebuie să fie... bun, înțelegător, începu ea să-și caute cuvintele. În special față de Lucas. Ți-am mai spus că fiul meu nu trebuie să afle de înțelegere. Și căsnicia nu se va... consuma...

– Adică fără sex?

– Fără.

– Hmmm, mormăi el, zâmbind. Fără sex... Asta îmi îngreunează căutările.

Jena lui Jade i se urcă în obraji.

– Este temporar. Până ce Curtea decide în favoarea mea. Apoi voi anula căsătoria.

– Jade, spuse el pe un ton ușor dojenitor. Ce cauți tu de fapt? Un bărbat pe care să-l iubești? Un bărbat care să te iubească?

Jade îngheță.

– Nu. Nu mai sunt copil, ca să visez. Nu caut așa ceva. Știu că nu se poate.

– Așa crezi tu, spuse el, dar în același moment mătușa Ruth o strigă:

– Jade, iubito, unde ești?

– Aici, mătușă.

– Lucas te așteaptă să-i spui noapte bună.

– Mai bine plec, spuse Trace, ridicându-se.

Își puse o mână pe umărul ei și cu cealaltă îi dădu părul pe spate. Jade tremură toată.

– O să mă mai gândesc la ceea ce mi-ai spus. Ne vedem mâine.

– Mâine? Mâine este sâmbătă.

– Știu. Somn ușor.

Și plecă.

Străzile erau neobișnuit de aglomerate pentru o după amiază de sâmbătă călduroasă. Mașinile să băteau pentru un loc de parcare pe strada principală.

Turiștii verii.

Trace ieși din barul lui Ike, inspirând aerul fierbinte și uscat. Undeva, parcă era gata să izbucnească un foc.

Râsetele copiilor străbăteau până la el, din parcul de vizavi. Auzea frânturi de conversație ale cuplurilor care treceau prin dreptul lui. Cineva îl recunoscu și îi făcu cu mâna.

Stomacul lui se răsculă, amintindu-i că n-ar fi trebuit să înghită chiar așa de repede hamburgerul, cartofii prăjiți și berea. Sau poate de vină era zgomotul continuu al muzicii formației Aerosmith și a lui Garth Brooks, care provenea din tonomatul lui Ike. Nu avea nimic împotriva nici unuia dintre cântăreți, dar îl deranja combinația.

Sau poate că stomacul lui era deranjat de insistențele Tamarei Wilkes sau de faptul că adunase o listă întreagă de burlaci pretendenți la mâna lui Jade.

Ce prostie! Cu ajutorul Tamarei și a lui Ike, reușise să strângă mai multe nume de bărbați plicticoși și enervanți.

Mike Carlton? Mda. Dar era puțin prea fanatic în ceea ce privea vânătoarea și pescuitul. Dar poate că i-ar fi prins bine lui Lucas să învețe acele sporturi.

Tim Fletcher? Recent divorțat de cea de-a doua soție, avea o avere frumușică. Și deținea un centru de închirieri video.

Dave Branstrom era obsedat de jocurile de noroc.

Hal Reyes? Mult prea bătrân.

Lista era o amestecătură. Dar ăsta era planul. Nici unul nu era suficient de bun pentru Jade. Nici măcar temporar.

– Trace, iubitule! îl strigă Tamara.

Trace se întoarse și o văzu pe roșcata îmbrăcată într-un tricou cu inscripția "Ike" pe pieptul generos, pantaloni scurți negri și cizme de cowboy înalte, ieșind din bar și agățându-se de brațul lui.

– Ce faci diseară? întrebă ea cu un accent îngrozitor.

Îi zâmbi amabil. Tamara nu era o fată rea. Și arăta chiar bine. Era bună de distracție. Dar nu și-o dorea. Nu acum.

– Nu știu, spuse el privindu-i decolteul.

La urma urmei era și el un bărbat supus greșelii! Dar semăna prea mult cu fosta lui logodnică, Valerie. Viața lui era deja prea încurcată ca s-o mai complice și cu Tamara.

Era mai bine așa.

Măcar de ar fi putut aplica același principiu și în cazul lui Jade! Pentru că pe măsură ce petrecea mai mult timp cu ea, cu atât se simțea mai vulnerabil din punct de vedere emoțional.

Trebuia să plece cât mai repede. După ce-și va termina treaba la patiserie neapărat va pleca!

Convorbirea pe care o avusese cu două zile în urmă cu tatăl său, îl convinsese de faptul că trebuia să se întoarcă la vechea slujbă de pompier. Relațiile cu tatăl lui se îmbunătățeau și nu voia să-l mai dezamăgească.

– Hai, dragă, spune-mi, se alintă Tamara. Ce vrei să facem diseară?

– Cred că o să stau acasă și o să mă uit la un film. Sau poate citesc o carte.

– Ce plictisitor, strâmbă Tamara din nas, mângâindu-l pe bărbie cu o unghie lungă și roz. Poate facem împreună ceva mai interesant, ce zici?

– Interesant, spuse Trace, depărtându-se puțin, ca să respire mai bine. O să rețin oferta. Dar deocamdată Sue nu mă lasă să aduc pe cineva la ea.

– Și când ai de gând să te muți de acolo?

– Nu știu, spuse Trace gândindu-se la proprietatea lui Dryer.

Faith era un orășel minunat. Dar, să locuiască acolo permanent?

– Avem seară dansantă la Ike, astăzi. Va fi un fel de pregătire a Zilelor Jubileului, pe care le vom sărbători luna asta.

– Nu știu să dansez.

– Nu te îngrijora, iubitule. Te învăț eu, spuse ea, mângâindu-l pe piept. O să te las să mă conduci, șopti ea, promițător.

– Să văd. Nu știu, spuse el, apucându-i mâna insistentă.

Privi în lungul străzii, încercând să găsească o scuză pentru a pleca și o văzu pe Jade.

Se încruntă. Cu cine era?

Un bărbat înalt și blond coborâse dintr-o mașină sport și o oprise. Începură să vorbească. Păreau că se ceartă.

Tamara îi spunea ceva, dar el n-o mai auzea. Simțea cum îl cuprinde furia, furnicându-l de-a lungul șirei spinării.

Bărbatul o luase pe Jade de umeri și o trăgea spre el, dar ea se împotrivea.

Mișcarea îl făcu pe Trace să tresară violent.

– Iartă-mă, Tamara. Ne vedem mai târziu.

– Nu uita, iubitule. Ne vedem la Ike. Te aștept.

Trace traversă în grabă strada, îndreptându-se spre Jade. Brusc, îl cuprinsese nevoia de a o proteja. Dar în acel moment, bărbatul blond intră în mașină și demară în trombă.

Trace o ajunse pe Jade, care plecase de la locul întâmplării tremurând.

– Bună, spuse el gâfâind.

– Oh! Bună, spuse ea, surprinsă. Nu te-am văzut.

– Știu. Era să te ciocnești de mine.

– Da... ar trebui să fiu mai atentă pe unde merg.

– Cine era ăla?

– Cine?

– Tipul ăla, spuse el, privindu-i urmele roșii de pe brațe lăsate de strânsoarea acelui bărbat.

Și brusc, realiză. Era el! Fostul ei soț!

– Cineva, spuse ea neliniștită.

– Era Rick, nu-i așa?

Trace o ghidă spre o bancă mai retrasă și o obligă cu blândețe să se așeze.

– Stai jos, te rog.

– A, nu pot, spuse ea, încercând să se retragă.

– Cred că ar trebui să vorbim...

– Trebuie să ajung acasă.

– Bine. Te conduc eu.

– Nu, spuse ea neliniștită, neînțelegându-l. Trebuie să ajung acasă.

Speriată, privi în jur, încercând să caute scăpare.

– Trebuie să ajung la Lucas.

– Jade, ascultă-mă! Te duc acasă, la Lucas.

– Trebuie să... să...

– Hai, spuse el hotărât, apucând-o de mână.

Douăzeci de minute mai târziu, Trace parcă în fața patiseriei.

Patiseria era plină de clienți și mătușa Ruth era foarte ocupată. Cu toate astea, îi observă. O rugă pe asistenta ei să se ocupe de clienți în locul ei:

– Shelly, doar câteva minute. Vin imediat.

Mătușa Ruth îi urmă pe Trace și Jade în casă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea, închizând ușa.

– S-a întâlnit cu Rick, spuse Trace în locul lui Jade.

Mătușa Ruth o luă în brațele ei mari și consolatoare și întorcându-se spre Trace, îl întrebă:

– Ce i-a spus? I-a făcut ceva?

– Nu știu. Nu mi-a spus nici mie nimic până acum, răspunse el.

– Mi-a spus că... va folosi trecutul meu financiar pentru a mă acuza de incompetență. Incompetență în administrarea moștenirii lui Lucas. Mă va acuza că sunt o mamă nepotrivită, că n-aș fi în stare să-i asigur un viitor stabil. Știam că va face asta. Este un nemernic lacom. Unde e Lucas?

– Doarme. S-a jucat toată ziua în piscină cu Jimmy.

– Eu mă duc sus, în camera mea, spuse Jade, urcând scările.

– Bărbatul ăsta este o pacoste, spuse Ruth, întorcându-se spre Trace.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Trace, realizând că se implicase mai mult decât ar fi trebuit.

– Nu știu, Trace.

– Spune, mătușă Ruth.

Inima dorea s-o ajute pe Jade, deși rațiunea îi spunea să se țină departe. Stătea pe o bombă cu ceas.

– Te deranjează dacă mai stai puțin? întrebă ea.

– Nu. Pot sta până la cină.

– Nu. Poți rămâne peste noapte?

– Peste noapte? De ce?

– Mi-e teamă să nu apară Rick.

– Dacă vine, îl chemi pe șerif.

– Sigur. Dar m-aș simți mai liniștită dacă ai rămâne și tu aici. Rick este în stare de orice.

– Da, dar...

– Știu că n-ar trebui să-ți cer asta. Te bag într-un scandal de familie și tu n-ai nici o vină. Nici măcar nu-l cunoști pe Rick Kersey.

– Mi-a povestit Jade destule despre el.

– Poate că ar trebui să cunoști totul.

– Spune-mi.

Mătușa Ruth îi povesti tot șirul întâmplărilor și motivul pentru care Jade venise să locuiască la ea.

– Mătușă Ruth, se hotărî Trace, voi rămâne peste noapte. Nu-ți face probleme.

– Dacă te vede nemernicul ăla, o să facă pe el de frică. O să-ți desfac un pat pliant la Lucas în cameră.

– Nu te deranja. O să dorm pe canapeaua de jos.

– Nu este nici un deranj. Ar fi mai bine pentru Lucas să dormi cu el. Cu ocazia asta te va cunoaște mai bine.

– Știi, nu cred că Lucas...

– Poftim? Ai spus ceva? se întoarse mătușa Ruth spre el, prefăcându-se că nu-l aude.

– Nu, nimic. Dorm unde vrei tu, renunță Trace, amintindu-și urmele roșii de pe brațele lui Jade.

– Știu că și Jade se va simți mult mai liniștită, știindu-te aproape. Îți mulțumesc din suflet.

– O să stau cât vrei, mătușă.

Acum chiar intrase în bucluc.

– Ce mai cauți aici? îl întrebă Jade, privindu-l din ușa dormitorului lui Lucas, câteva ore mai târziu.

Lucas coborî din pat și se apropie de ea cu o carte într-o mână și un joc în cealaltă.

– Trace spune că o să stea la noi până mâine. O să ne jucăm puțin, apoi o să-mi citească și o să dormim amândoi în camera mea.

Jade își ațintі privirea asupra lui Trace. Inima i se opri. Nu! Nu era posibil să doarmă amândoi sub același acoperiș. Era de neimaginat. Și de ce?

– Ce face?

Trace se ridică din patul lui Lucas și se apropie de ea, evitând să calce jucăriile de pe covor.

– A fost ideea mătușii tale.

– Asta-i o nebunie.

– Mi-a făcut ea patul în timp ce tu dormeai. Sper că nu te superi.

– Dar Luc...

– O să fie bine, o întrerupse el, șoptindu-i la ureche. Suntem deja prieteni.

– Prietenii se atașează... spuse ea încet. Și atunci când vine despărțirea...

– O să fie bine, repetă el, liniștitor.

– N-ai de unde să știi. Lucas! Stai aici și joacă-te. Trebuie să vorbesc ceva cu mătușa Ruth.

Jade se întoarse și coborî scările. De ce îi făcuse mătușa Ruth una ca asta? Era suficient faptul că ea deja se simțea atrasă de Trace. Dacă și Lucas se atașa de el?

Jade aruncă o privire peste umăr, spre Trace. El oare realiza ce foc declanșase în ea? Îi păsa vreun pic? Avea idee ce însemna decizia de a rămâne peste noapte împreună, în aceeași casă?

Ce se va întâmpla cu ea, când Trace va trebui să părăsească orașul? Cum va suporta despărțirea? Pentru că momentul acela trebuia să vină odată și odată. Apropierea lui devenise o obișnuință plăcută, dar amară. Știa că niciodată ei doi...

Trace o urmă în bucătărie.

– M-ai rugat să te ajut, Jade. Nu înțeleg de ce te deranjează, acum, că o fac?

Jade se întoarse spre el cu mâinile în șolduri. Era furioasă. Părinții ei încercaseră să-i conducă viața. Acum făcea și el același lucru?

Ciudat, dar nu se putea supăra pe el.

– Te-am rugat să mă ajuți să-mi găsesc un soț, spuse ea. Nu ți-am cerut să stai aici.

– Este adevărat. Nu mi-ai cerut tu să stau aici. Mi-a cerut mătușa ta.

– Mă prostești în față?

– Nu...

– Ești...

– Imposibil? zâmbi el.

– Da, spuse ea, prăbușindu-se pe un scaun.

Întotdeauna reușea s-o citească. Cum putea să fie așa de calm și răbdător? Da! Asta era! Asta căuta ea la

un soț. Să fie calm și răbdător. Dar era ultimul lucru pe care i l-ar fi spus lui Trace.

– Credeam că te ajut, spuse el.

– Îmi pare rău, oftă ea, învinsă. Mă ajuți, într-adevăr. Apreciez tot ce ai făcut până acum pentru mine. Dar toată ziua de azi a fost un iad.

– Scuzele sunt acceptate, zâmbi el, așezându-se invers pe un scaun și sprijinindu-și bărbia pe spătar.

Avea un zâmbet așa de fermecător și stătea atât de aproape de ea!

– Stai aici din cauza lui Rick, nu-i așa?

– Da.

– Să înțeleg că ești bodyguardul meu? zâmbi ea amar.

– Ai nevoie de așa ceva, spuse el, atingându-i urmele roșii care deveniseră vinețiii. Și fiul tău?

– Da, ai dreptate. Lucas are nevoie de un tată. Dar nu de unul ca Rick.

– Știu că te amenință. Dovada este pe brațele tale. Știu că ți-a trimis o serie de scrisori. Ar trebui să vorbești cu un avocat pentru un ordin de restricție.

– La ce bun? întrebă ea oftând.

Se duse la chiuvetă, deschise robinetul de apă rece și își umezi mâinile și tâmplele.

Trace se apropie de ea. Jade aproape că putea să-i simtă răsuflarea fierbinte în ceafă. De ce își prinsese părul în coadă? Acum ceafa ei era dezvelită privirii și atingerii lui.

Era numai vina ei. N-ar fi trebuit să-i permită niciodată lui Trace Banyon să se apropie așa de mult de familia ei.

– N-ar strica un ordin de restricție, continuă el. Cel puțin poliția va putea interveni în cazul în care Rick va mai încerca să te molesteze.

– Nu, Trace. Este doar o bucată de hârtie fără valoare. Nu-l va opri pe Rick să obțină ceea ce-și dorește.

Trace respiră adânc și Jade îi simți încordarea radiindu-i din trup.

– Deci, ai nevoie de mine. Și Lucas are.

Jade nu dorea să recunoască acel lucru. Recunoscând, s-ar fi dovedit vulnerabilă. Și nu trebuia să permită să se întâmple așa ceva.

– Serios, Trace, ne descurcăm. Nu trebuie...

– Hei, Jade! spuse el, apropiindu-se mai mult de ea. Nu te cred.

– Poftim? Crezi că mint?

Trace încercă să-i apuce bărbia între degete, dar Jade se smuci.

– Dacă vrei să fii încăpățânată, spuse el încet, treaba ta. Dar nu fi proastă.

– Nu sunt nici una, nici alta, spuse ea cu vocea sugrumată de emoții.

– Nu?

– Nu-mi place să...

Trace îi mângâie conturul obrajilor cu mișcări domoale, transmițându-i fiori în tot trupul.

– Jade, mintea ta este tulburată.

– Dar dacă Rick...?

– Ce?

– Dacă face ceva...

– Nu. Atâta vreme cât ești sub supravegherea mea, nu va îndrăzni.

Jade îi studie trupul bine făcut.

– Sunt chiar mai înalt decât el, spuse Trace.

– Bine. Mă duc mâine la Morris ca să obțin un ordin de restricție.

– Bine. Foarte bine. Așa te vreau.

– Te bucuri?

– Sigur că da. Tu nu?

– Acum? Nu mă pot bucura încă. Îmi este teamă.

– Atunci să-ți spun și ție ce i-am spus mătușii Ruth.

Jade își ținu respirația câteva secunde. Trace emana forță, hotărâre amestecată cu tandrețe și grijă.

– Ce i-ai spus mătușii?

– I-am spus că voi rămâne aici atâta timp cât veți avea nevoie de mine.

– Dar mie îmi rămâne vreun cuvânt de spus în toată povestea asta?

– Femeie! își pierdu Trace cumpătul. Ești încăpățânată. Bine. Rămân atâta timp cât vei dori tu.

Cuvintele lui o încălziră, simțindu-se brusc înconjurată de căldură și siguranță.

Era nebună! Avea dreptate Trace, când îi spusese că era încăpățânată și proastă.

– Rămâi, spuse ea, simțind cum i se înmoaie genunchii. Vreau să rămâi atâta timp cât va fi nevoie. Pentru Lucas.

Capitolul 5

– Mamă?

– Ce e? Ce e, iubitule? Ce s-a întâmplat?

Era trecut de miezul nopții.

Lucas se urcă în patul mamei lui. Avea ochii mari, speriați.

Jade crezu că auzise ceva. Dacă Rick încerca să le intre în casă?

– M-a trezit Trace.

Jade încercă să-l ia în brațe, dar Lucas se împotrivi.

– Mamă, trebuie să vii să vorbești cu el. Spune numai prostii! A aruncat perna prin cameră...

Jade înlemni. Ce se întâmplase? Își puse un halat peste tricoul de noapte și se grăbi după fiul său, în camera lui.

– Ce vrei să spui? Trace este supărat?

– Nu știu. Doarme. Dar trebuie să îl trezim.

– Ești sigur că doarme?

– Da, da. Sunt sigur. Am încercat să-l trezesc, dar n-am reușit. Nu știu ce are.

Jade intră în cameră în vârful picioarelor. Lucas îi imită mișcările. Răsuflarea grea a lui Trace adeverea spusele lui Lucas. Dormea.

Poate avusese un coșmar.

– Nu pot să dorm dacă face așa, șopti Lucas. Crezi că o să facă așa în fiecare seară?

– Ții minte ce ți-am spus? Trace trebuie să stea la noi, până termină treburile la patiserie.

– Dar nu pot să dorm.

– Bine. Dormi cu mine.

– Crezi că Trace are ceva?

– Nu. Nu are nimic. A visat urât.

– Ce faci?

– Nu știu. Du-te și culcă-te la mine în pat.

– Bine, spuse Lucas scărpinându-se în cap și îndepărtându-se cu pași târșâiți, din cauza pijamalei prea lungi.

Jade privi spre patul pliant de lângă dulap, observând în semiobscuritate silueta masivă a lui Trace. Acum ea ce trebuia să facă?

Brusc, Trace începu să se agite și să bolborosească cuvinte fără sens.

Jade își încleștă mâinile, înfigându-și unghiile în palme. Deschise ușa mai larg și se apropie de el. Frica lui Trace era aproape vie. Țipetele lui înăbușite îi înghețau sângele în vine. Ce îl speria așa de tare?

Inima ei strigă de durere. Nu putea să-l lase să se chinuiască așa de mult. Trebuia să-l trezească. Dar nu îndrăznea.

– Trace, șopti ea. Sunt eu, Jade.

Trace își schimbă poziția, întinzându-se pe spate.

Jade se apropie mai mult. Așa de mult, încât îi văzu sudoarea de pe piept și mușchii încordați.

Nevoia de a-i alina suferința era copleșitoare. Jade se aplecă și îi mângâie umărul gol.

– Trace! Trezește-te. Ai un coșmar.

Trace scoase un geamăt puternic și o prinse pe neașteptate de încheietură.

Speriată, încercă să se retragă, dar degetele lui erau puternice. O trase mai aproape, forțând-o să se așeze pe pat, lângă el.

Trace deschise ochii.

Inima ei tresări.

Privirea lui se uni cu a ei. Și Jade îi văzu surprinderea. Și încă ceva, care îi topi inima.

Nu! Jade nu avea nevoie de complicații.

Dar era prea târziu.

Trace sări din așternuturi. Avusese un coșmar. Din nou!

Sau fusese doar un vis?

O privi uimit pe Jade, a cărei expresie se schimbă sub ochii lui.

Părul ei minunat i se revărsa pe umeri. Halatul desfăcut îi dezvelea pielea fină a gâtului. Îi venea s-o ia în brațe și s-o sărute, să-i simtă gustul.

– Ai avut un coșmar, sparse ea tăcerea.

Trace își îndreptă spatele, retrăgându-se spre perete, ascunzându-și teama. Își trecu mâna prin părul ud, bucurându-se de răcoarea peretelui.

– Și acum visez?

– Nu știu. Ce vezi?

– Pe tine.

Un înger, ar fi fost un răspuns mai corect.

Degetele lui încă îi mai strângeau încheietura.

– Cine ești tu, Jade O'Donnell? întrebă el, fără s-o elibereze din strânsoare. Și ce cauți în viața mea?

– Aș putea să te întreb același lucru, șopti ea. O să dispari așa de repede cum ai apărut?

Întrebarea ei îl șocă.

O prinse cu mâna liberă de ceafă, mângâindu-i părul și trăgând-o la câțiva centimetri de fața lui.

– Nu pot să răspund la întrebarea asta.

– Păcat. Aș fi vrut să poți. Așa n-ar mai exista atâtea dubii între noi.

– Asta este? Un dubiu? Credeam că este vorba de ceva mai complex... atracție, dorință...

– Atracție...

Trace îi privi atent buzele. Invitația din ochii ei era o provocare irezistibilă. Și o sărută.

Sărutul lui era surprinzător de tandru și făcea camera să se învârtească. Limba lui îi despărți buzele și intră caldă, umedă și dulce.

Jade se retrase ca și cum ar fi fost curentată. Senzațiile periculos de amețitoare n-o părăsiseră total. Buzele ei fierbinți îl primiseră mai dornice decât ar fi crezut.

Trace nu-și dorise decât s-o guste, s-o simtă o clipă. Dar nu reușise.

Dorea s-o sărute din nou.

Iar și iar.

Jade își strânse halatul desfăcut și se ridică în picioare.

– Trebuie să... mă duc la Lucas.

– Îmi pare rău că l-am trezit.

– Nu-i nimic. Era îngrijorat. I-am spus că ai visat urât.

La naiba! Cum i-ar fi putut explica Trace coșmarurile lui?

Nu coșmarurile, ci propria prostie îl ținu treaz toată noaptea pe Trace.

Trecuseră câteva zile și încă se mai gândea că decizia lui de a o ajuta pe Jade fusese nebunească.

Mai ales după acel sărut.

Nu era înțelept să stea în aceeași casă cu Jade, mătușa Ruth și Lucas.

Nimeni nu mai auzise de Rick, de la acel incident. Era posibil să fi dispărut cu coada între picioare ca un șobolan ce era. Deși Jade obținuse ordinul de restricție de la avocat, Trace rămăsese în casa lor.

Dar cea mai mare problemă era că nu suporta ideea să stea cu Jade sub același acoperiș. Pasiunea lor ieșise la suprafață o dată. Nu se știa când putea să mai apară din nou, la fel de neașteptat ca prima oară.

Se trezea privind-o îndelung. De fiecare dată când îi auzea glasul sau râsul, simțea că ia foc. Voia să știe cât mai multe despre ea, despre speranțele și visele ei. Nu se putea stăpâni să nu se gândească numai la ea.

O privi peste masă, cum se studia într-o oglinjoară.

– Altă întâlnire?

– Dave Barnstrom.

– Ah...

– Nu trebuie să mă mai aștepți, ca astă-noapte. Mă descurc singură.

Luă un ruj, îl deschise și cu o mișcare precisă, își coloră buzele cu o nuanță rubinie și lucioasă. Întinse oglinjoara pentru o privire mai panoramică și mulțumită, își frecă buzele una de alta.

Privirile lor se întâlniră și Trace înghiți greu, simțindu-și inima pompând cu putere.

– Voiam să mă asigur că ai ajuns cu bine, spuse el, enervat de jocul cu rujul. Și dacă ai închis ușa de la intrare.

La naiba! Simțea nevoia s-o sărute. Asta era!

– Am chei.

– Aha.

– Nu păreai prea în formă aseară. Te-ai simțit rău?

"Da. M-am simțit îngrozitor de rău, știindu-te cu un altul."

Lucas intră ca o vijelie în bucătărie, împiedicându-se în pijamale.

– Mamă! E rândul tău să-mi citești, spuse el punând o carte pe masă.

– Vai, Lucas, iubitule. Am uitat. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Citește-mi acum.

– Păi...

– Pot să-ți citesc eu? interveni Trace.

– Da, spuse Lucas ducându-se la el cu cartea în brațe. E despre pompieri. Uite. Am ajuns aici.

Trace o privi pe Jade care îi spuse un "mulțumesc" mut.

– Ți-am spus că visul lui este să devină pompier? îl întrebă Jade.

– Da, spuse el.

Acela fusese și visul lui.

– Te-ai spălat pe dinți? îl întrebă Jade pe Lucas. Știi ce ne spunea doctorul Goode despre asta.

– Am uitat.

– Du-te să te speli și Trace îți va citi o poveste puțin mai târziu, spuse ea și îl sărută zgomotos pe obraz.

– Nu te superi? îl întrebă Lucas pe Trace.

– Sigur că nu. Îmi face plăcere. Dar spală-te bine, da?

– Da, spuse Lucas și fugi din bucătărie.

– Te place mult, spuse Jade privind în urma lui Lucas.

– Poate pentru că acum doarme la tine în cameră și nu-l mai trezesc cu coșmarurile mele.

Jade se înroși. Cu siguranță își amintise sărutul din acea seară.

Cineva bătu la ușă.

– Intră, spuse Jade. A! Sue! De ce bați la ușă? Nu deranjezi pe nimeni.

Sue își turnă un pahar cu limonadă și se așeză alături de ei, la masă.

– Am primit un telefon de la compania de construcții Burrell.

– Burrell? întrebă Jade.

– Au sediul lângă lacul Tahoe, spuse Trace.

– Și au o reputație foarte bună, adăugă Sue. Au nevoie de tine pentru construcția unui mare complex comercial.

– Sue! Am deja un angajament.

– Au spus că te plătesc dublu, indiferent de cât primești aici.

– Nu. Nu pot să plec. Măcar până își găsește Jade un soț.

Jade se înroși, iar Trace abia se abținu să nu sară s-o ia în brațe. Se afla în ape înșelătoare.

– Corect. Faci pe codoșul acum, glumi Sue.

Jade îi aruncă lui Trace un zâmbet inocent.

– De ce naiba țineți geamul ăsta închis? izbucni Trace. Voi nu vă sufocați de cald?

Sue se ridică uimită și deschise geamul.

– Ce ai, vere?

– Nimic, spuse Trace scoțându-și din buzunar lista cu potențiali soți pentru Jade. Ce ar fi să ne mai uităm pe listă o dată?

– Sigur, spuse Jade. Dave vine peste câteva minute. Avem timp.

– Trace, interveni Sue, dar Dave nu se află pe lista ta.

– Dave Barnstrom arată foarte bine, spuse Trace, dar...

– Dar ce? întrebă Jade.

– Nu este genul de bărbat stabil. Înțelegi?

– Trace, mai vrei limonadă? îl întrebă Jade, evitând să-i răspundă.

– Da, te rog, spuse el, simțindu-se ca un prost.

De ce acceptase s-o ajute să-și găsească un soț?

Jade îi turnă limonadă în pahar. Mișcarea îi aduse lui Trace în nări miros de scorțișoară și alte condimente. Mirosul ei.

Trace respiră adânc, gândindu-se că poate ar fi trebuit să fie sincer până la capăt. Și cu ea și cu el. Ar fi trebuit să recunoască faptul că nu-i convenea ca ea să iasă nici cu Dave, nici cu Tim. Cu nimeni.

Dar Jade trebuia să facă ceea ce era mai bine pentru ea și Lucas.

– Să vedem... începu el. Noaptea trecută ai ieșit cu Mike Carlton. Să-l tăiem de pe listă. Vrei să mai adaug pe cineva?

– Lasă-mă să mă gândesc și o să-ți spun.

– Ți-am adus corespondența, îi spuse Sue lui Trace. Ai și o scrisoare de la tatăl tău.

Trace privi surprins plicul.

– Ar trebui să-i scrii ca să-i explici ce s-a întâmplat. O să te înțeleagă.

– De fapt, am vorbit cu el de câteva ori.

– Serios? Minunat! Unchiul Ty te iubește mult de tot. Mă bucur că i-ai spus.

– Nu i-am spus. Doar am vorbit.

– Nu i-ai povestit despre accident?

– Ce accident? întrebă Jade.

– Nu ți-a spus? o întrebă Sue.

– Nu, nu mi-a spus, zise curioasă și uimită Jade, privindu-l pe Trace.

– Oh! Iartă-mă, vere. N-am știut...

– Nu-i nimic, Sue. Îți spun altă dată, zise Trace, privind-o pe Jade.

– Nu ne spui și nouă pe cine cunoști tu la departamentul de pompieri Portland? Și de ce ți-a trimis

scrisoarea asta? îl chestionă Sue, fluturându-i pe sub nas un plic.

– Ce ai în seara asta, Sue? Faci pe Sherlock Holmes? Ce-i cu toate întrebările astea?

– Nu știam că ai cunoștințe la Portland.

– Nu știi multe despre mine. Nu mai face atâta pe mămica, spuse Trace, luându-i plicul din mână.

Era uimit că primise atât de rapid răspunsul de la Portland. Își trimisese referințele cu o săptămână în urmă. Se întreba dacă în spatele poveștii nu era tatăl său.

– Îmi fac griji pentru tine, se scuză Sue.

– Nu-ți mai face.

– Acum îmi fac și eu, interveni Jade.

Vulnerabilitatea din glasul ei îl atinse drept în inimă. Îi venea s-o ia în brațe și s-o protejeze. Și cu cât stătea mai mult cu ea, cu atât dorea să-i ofere mai mult decât un umăr pe care să plângă.

– Ei, eu trebuie să plec, spuse Sue ridicându-se. Se pare că am făcut destul pentru o seară.

După ce Sue plecă, Trace o simți pe Jade din ce în ce mai neliniștită, în tăcerea ei.

– Cred că i-am auzit mașina lui Dave, spuse Jade în cele din urmă, îndreptându-se spre ușa din spate.

– Jade, spuse Trace apropiindu-se de ea.

Jade se încordă și se întoarse cu fața spre el, atingându-i obrajii cu părul.

– Da, șopti ea.

Între ei se așternu tăcerea. Jade îl privi cu ochi mirați, neîndepărtându-se. Aerul din jurul ei părea electrizat și Trace începu să-i adulmece căldura. Aproape că-i simțea finețea pielii. Și trupul lui reacționă.

– Trebuie să te rog ceva, înainte să pleci, spuse el studiindu-i fiecare detaliu al feței.

– Da, șopti ea intensificând vraja dintre ei.

Trace nu reuși să se abțină și începu să-i mângâie conturul feței cu degetele.

– Poate că... ar fi mai bine să pleci, spuse el, respirând greu.

– Ce voiai să-mi spui? întrebă ea, prinzându-i mâna care o mângâia.

– Nimic.

– Vreau să știu, Trace. Ce vrei de la mine?

"Vreau să te întreb ce părere ai despre lista asta a mea? Pentru că eu cred că nu este o idee bună. Vreau să te sărut, Jade O'Donnell. Mă înnebunești."

Jade îl privi cu buzele ușor depărtate și tremurânde și Trace se simți captiv.

Mâinile lui se odihneau pe gâtul ei, acolo unde pulsul era fierbinte și rapid.

O trase ușor spre fața lui. Aproape o sărută. Aproape îi simți gustul, aroma.

– Lista... începu el, Vreau să spun... La ce oră trebuie să se culce Lucas?

– La opt. La opt ar fi bine, murmură ea. Nu știu. Tu ce părere ai?

Trace se apropie mai mult de ea, dacă era posibil așa ceva și își puse cealaltă mână la ceafa ei.

Jade își lăsă capul pe spate, privindu-l cu o senzualitate languroasă.

Dorința îl lovi aproape fizic pe Trace. Înjură în gând și se retrase.

Căldura dintre ei se risipi. La fel și vraja.

– Cred că ar fi bine să pleci.

Nesimțitul de Dave n-avusese nici măcar decența să vină s-o ia din casă.

– O să am grijă de Lucas, spuse el, simțind cum furia și dorința încep să-l sufoce. Nu-ți face griji pentru el.

– Mulțumesc, Trace.

– Distracție plăcută, spuse el întorcându-se cu spatele, ca ea să nu-i vadă resentimentele din priviri.

– Noapte bună, Trace.

Căldura vocii ei îl făcu pe Trace să se mai întoarcă o dată.

Nu reuși să-i răspundă. Cuvintele nu mai voiau să iasă. Îi făcu semn din cap.

Ușa se trânti în urma ei, făcându-l pe Trace să tresară violent.

O împinsese în brațele lui Dave!

Capitolul 6

Jade îi simți prezența lui Trace din minutul în care intră în încăpere. Nu trebuia să-l vadă, ca să știe că este acolo. Nu se mai văzuseră deloc din seara în care se întâlnise cu Dave.

Nici măcar mătușa Ruth nu îl văzuse.

– Este cam devreme, spuse Trace fără s-o privească, potrivind rama geamului în balamale. Nu poți să dormi?

– Am dormit suficient, minți Jade.

De fapt nu mai dormise bine din seara în care o sărutase.

Trace purta o salopetă de lucru și niște bocanci care cunoscuseră și zile mai bune. Părul și-l pieptănase la repezeală.

Când îi crescuse atât de lung?

– De ce te-ai trezit așa devreme? o întrebă el.

– Vreau s-o ajut pe mătușa, să pornesc în locul ei cuptoarele. Mai târziu trebuie să fac livrările.

Trace o privi o clipă, apoi își îndreptă atenția asupra ferestrei.

De ce o trata cu atâta răceală? Voia să-i dovedească oare că nimic nu se schimbase între ei, de când se mutase sub același acoperiș cu ea? Sau voia doar să păstreze distanța?

Unde fusese cu o zi înainte? Îi venea să îl întrebe, dar știa că nu era treaba ei. Nu-i lega nimic. De ce să-i fi dat raportul acțiunilor sale?

Încercă, cutremurată de un fior, să se convingă că nu-i păsa nici cât negru sub unghie unde fusese Trace.

Pentru că îi păsa.

Trace mai verifică o dată dacă fereastra se închidea bine.

– Așa! exclamă el satisfăcut.

– Ai făcut o treabă bună.

– Da. Am verificat și lucrările electricianului și ale instalatorului. Sunt bine făcute.

– Mulțumesc pentru efort.

Trace își îndreptă spatele și se apropie de ea.

– Ai mai auzit ceva de Rick?

– Nu, spuse Jade simțind că i se face frică, la fel ca de fiecare dată când venea vorba de fostul ei soț. Cred că s-a dus la San Francisco. Dar de ce întrebi? Vrei să te întorci la Sue?

– Nu.

Jade se trezi urmărindu-i linia feței, gura și ochii. Se opri asupra umerilor și pieptului lat. Dar ei îi plăcea mai mult ceea ce se afla înăuntru, inima lui caldă, sufletul lui blând.

Nu se compara cu nici un bărbat de pe listă. Nu se compara cu nici un bărbat pe care-l cunoscuse Jade.

– Te îngrijorează fostul meu soț? întrebă ea.

– Pe tine nu?

– Tot timpul mă gândesc la el. Și noaptea.

– Am plecat pe neașteptate, ieri noapte. Ar trebui să mă explic.

– Nu trebuie. Ești liber să faci ce vrei.

– Am fost iresponsabil. Nu se știe niciodată de ce este în stare Rick.

Jade se întoarse cu spatele la el. Nu mai voia să-i asculte vocea caldă. Nu mai voia să-i vadă privirea blândă.

– Nu-i nimic, Trace, spuse ea, înghițind în sec. De când am obținut ordinul de restricție cu ajutorul lui Morris, cred că Rick și-a dat seama de greșeala pe care a făcut-o. Totuși nimic nu-l poate opri să obțină ceea ce-și dorește.

– Sunt convins.

– Poți să pleci unde vrei și când vrei, concluzionă Jade, încercând să pară liniștită și nepăsătoare.

Apropiindu-se de ea, blugii lui denim i se lipiră de coapse. Îi aranjă după ureche o șuviță rebelă. O căldură plăcută îi înfioră stomacul lui Jade,

presimțindu-i sărutul. Dorea să fie sărutată de el. Dorea s-o țină în brațe toată noaptea.

Nu. Nu trebuia să-și piardă capul după el. Nu-și permitea. Trebuia să-și păstreze mintea clară. Avea lucruri mai importante de rezolvat. Greșise o dată în viață, căsătorindu-se cu Rick. Acum avea de reparat acea greșeală.

Jade încercă să facă un pas înapoi, dar Trace o opri.

– Îți este teamă să mă săruți?

– Nu este o idee bună.

– Poate că da, poate că nu, șopti el misterios.

– Asta nu face parte din aranjamentul nostru. Și tu știi foarte bine asta, spuse ea încordată.

– Da. Ai dreptate. Dar de ce vrei să mă respingi? Ți-este teamă?

– Puțin, șopti ea, înroșindu-se.

– Nu trebuie, spuse el, plimbându-și palma pe spatele ei încordat.

Trace o sărută încet, tachinându-i buzele. Îi atinse ușor cu vârful limbii buza superioară și apoi pe cea inferioară. Apoi o sărută din ce în ce mai apăsat, mai posesiv și mai dornic.

Lui Jade i se înmuiaseră genunchii. Nu voia să-l mai dorească. Îl ura pentru senzațiile pe care i le provoca. Tocmai când începuse să aibă mai multă încredere în ea, venise Trace și o făcuse să-și piardă controlul.

Mâna lui alunecă pe sub tricoul pe care-l purta Jade și îi mângâie spatele gol.

Jade simți că-și pierde rațiunea. Trupul începu să răspundă la stimulii lui Trace. O căldură neobișnuită i se ridica din stomac spre cap, într-un vârtej nebunesc.

– Mami?

Vocea lui Lucas răsună în cameră. Jade se simți de parcă cineva o aruncase din tren.

Trace se îndepărtă de ea șI, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, își făcu de lucru la fereastră.

Jade era ametită. Încercând să se trezească, se întoarse spre Lucas.

– De ce te-ai trezit așa devreme, dulceața mamei? Nici nu s-a luminat încă de ziuă.

Cu animalul de pluș preferat în brațe, Lucas intră în încăpere. Se frecă insistent la ochi și apoi o privi cu ochi verzi somnoroși.

– Nu te găseam.

– Eram aici, cu Trace... Vorbeam.

Lucas înaintă cu piciorușele desculțe prin praful de pe cimentul rece și se postă între ea și Trace.

– Vă pupați?

Trace îi aruncă o privire rapidă lui Jade.

Jade simți că i se face rău. Ce putea să-i răspundă? Putea să-l mintă? Că doar îi văzuse cu ochii lui!

– Mda...

– De ce? insistă Lucas.

– Așa fac oamenii mari.

– De ce?

– E greu de spus, interveni Trace, făcându-i lui Jade

cu ochiul. Mai ales așa de dimineață. Tu ar fi trebuit să dormi. Când vei fi mai mare, vei înțelege.

Lucas îl privi cu ochi mari, admirativi, pe Trace. Erau evidente uimirea și atașamentul din ochii lui.

Lăsând la o parte problema, Lucas își aminti altceva.

– Mamă, l-ai întrebat pe Trace dacă vine cu noi?

– Nu, dragă. Ți-am mai spus. Lasă-l în pace pe Trace. Are și el treburile lui. Probabil că nu poate.

– Despre ce este vorba? întrebă Trace, interesat.

– Ei, începu nesigură Jade. Știi că se apropie sărbătorile verii. Și Lucas vrea să știe dacă…

– Mamă, dar și tu vrei să vină Trace, nu-i așa? o întrerupse Lucas.

– Da, iubitule, îi zâmbi Jade. Ei, Lucas vrea să știe dacă ai putea să vii cu noi la Zilele Jubileului.

Probabil că Trace își dădea seama cât de prost se simțea ea în acele momente. Era roșie ca racul!

– Când are loc evenimentul?

– Peste două zile, spuse Lucas împingându-i sub nas două degete.

– De o lună a început numărătoarea inversă, îi explică Jade lui Trace.

– Și te distrezi pe cinste acolo, nu-i așa, Lucas? îl întrebă Trace.

– Da. Sunt tot felul de întreceri de cai, concursuri... E foarte frumos.

– Pare minunat, spuse Trace.

– Începe vineri și ține o săptămână întreagă, îi explică Jade. Și vine tot orașul.

– Și concursul toporului... spuse entuziasmat Lucas. Și marele premiu...

– Marele premiu? Care este marele premiu? întrebă Trace.

– Mama, râse Lucas.

– Poftim?

– Lucas vrea să spună că, cine câștigă concursul de tăiat lemne, câștigă un coș plin cu prăjituri din partea patiseriei noastre.

– Ah!

Jade așteptă cu răuflarea tăiată răspunsul lui Trace. Trace părea entuziasmat de idee. Dar se temea să-l întrebe direct, de frica de a nu fi refuzată. Lucas ar fi suferit enorm.

Ba nu. Ea ar fi fost aceea care ar fi suferit.

– Ei, Lucas, tu ce zici? întrebă Trace.

– Eu zic să vii.

Jade așteptă cu sufletul la gură răspunsul lui Trace.

– Bine, atunci. Voi veni. Trebuie să încep să-mi ascut toporul.

Trace amestecă mixtura din cancioc cu mistria și o aruncă cu gesturi precise pe perete.

Pătiseria era scufundată într-o liniște totală. Jade, Lucas și mătușa Ruth porniseră de dimineață spre biserică, pentru a nu pierde nici un concurs al zilei.

Deși petrecuseră două zile de sărbătoare, Lucas părea să nu se mai sature. Și lui Trace îi plăcea la fel de mult. Inițial avusese rezerve dacă să meargă sau nu, dar acum se bucura din plin.

Trace mai avea puțin și termina de finisat pereții. Se așeză pe un scaun pliant și își admiră de la distanță opera.

Inspiră adânc aerul plin de mireasma pinilor bătuți de boarea dimineții. Încă mai avea suficient timp să se gândească dacă să accepte slujba oferită de cei de la Portland.

Avea oare puterea să se mai întoarcă la munca de pompier? Dacă cineva mai murea din cauza lui?

Jade și cu Lucas îi aminteau de mama și copilul pe care îi pierduse în acel incendiu. Ce încerca el acum să facă, tărăgănând lucrul la mătușa Ruth? Voia să-și spele păcatele conștiinței, încercând să-i ajute pe Jade și Lucas?

Trecutul nu putea fi schimbat. Dar viitorul putea fi ținut sub control. Aproape că-și auzea tatăl spunându-i cu ocazia ultimului telefon:

"– Du-te la cei de la Portland. Fă ceea ce știi tu mai bine. Înfruntă-ți temerile."

Își înfrunta temerile zi de zi, avându-i pe Lucas și pe Jade sub ochi. Viața își urma cursul, indiferent de ceea ce se întâmpla. Și așa trebuia să fie. Decizia fusese luată de mult. Mai era o piedică: Jade.

Imaginea ei îi juca înaintea ochilor ca o nălucă. Zâmbetul ei, atingerile, pielea ei fină, gura ei dulce, mireasma...

Mireasma verii fierbinți îi gâdilă nările. Era sezonul incendiilor. Îl simțea aproape.

– Hei!

Smuls din gândurile lui, Trace sări în picioare.

Un bărbat înalt și blond stătea în ușă privindu-l ostil.

– Ne scuzați, dar patiseria este închisă astăzi, îi explică politicos Trace. Este zi de sărbătoare.

– Nu-mi pasă.

Trace încercă tencuiala proaspătă de pe pereți cu degetul și brusc, realiză: era el!

– Tu ești Trace Banyon? întrebă Rick Kersey.

– Da, eu sunt. Și știu cine ești tu.

– Bine. Atunci putem să trecem peste formalitățile prezentării, spuse Rick intrând în cameră.

Trace începu să se învinuiască. Nici o clipă nu simțise pericolul iminent al apariției lui Rick.

– Cam murdar pe aici, constată Rick, inspectând cu privirile încăperea și împrăștiind praful cu vârful pantofului.

– Mda, se abținu cu greu Trace.

– S-au schimbat multe, de când am venit ultima

oară. Pare un oraș bun de stors bani. Poate mă voi muta și eu aici, la un moment dat.

– Nu pari genul de om care s-ar acomoda în Faith. Cu sau fără bani. Cu ce te pot ajuta? își pierdu Trace răbdarea, încă menținându-și calmul.

Rick ignoră întrebarea și îl privi uimit.

– Dar ce gen de om crezi tu că sunt?

Rick arăta bine. Chiar foarte bine. Lucas îi semăna mult, mai ales la părul blond. Dar calitățile se opreau aici.

Lucas era bun și dulce. Ca mama lui. Și avea ochii lui Jade.

– Faith n-are nevoie de nou-veniți. Este ca o mică familie, spuse Trace.

Imediat după ce rosti acele cuvinte, Trace se miră de vehemența cu care le spusese. De ce lua apărarea orășelului acela?

– Ești un bun observator.

– Bine, să lăsăm astea. Ce dorești? întrebă Trace cu voce tăioasă.

– O să fiu direct. Voiam să văd cu propriii-mi ochi ce fel de bărbat se implică în viața unei femei ca Jade.

Furia aproape îl sufocă pe Trace. Se îndreptă spre Rick până ajunse foarte aproape de fața lui și întrebă printre dinți:

– Și cum vezi tu că mă implic?

– Vreau doar să te sfătuiesc s-o lași baltă. N-o să meargă.

– Ce să meargă?

– Căsătoria dintre voi doi.

– Poftim?

– Imbecilul de avocat al lui Jade... Petterson, parcă... a sfătuit-o să se mărite cât mai rapid. Ce crezi că nu știu? Dar n-o să vă meargă.

Ce tot spunea Rick? El să se însoare cu Jade? De unde-i venise ideea aceea?

– Vreau doar să te sfătuiesc de bine. Nu este necesar să faci efortul să te însori cu ea. O să-mi obțin fiul, oricum. Asta i-am mai spus-o și lui Jade și prietenului ăla al ei, băiatul cu magazinul de piese de schimb. Asta înainte s-o ia la sănătoasa, râse Rick răutăcios.

Trace era convins că niciodată nu cunoscuse vreun bărbat mai detestabil. Cum de fusese în stare s-o lase pe Jade singură, atunci când ea avea nevoie cel mai mult de el, atunci când fusese însărcinată?

– Apropo de luat la sănătoasa, spuse Trace luându-l de guler. Ai zece secunde să-ți miști fundul jalnic de pe proprietatea asta...

Rick încercă să se elibereze din strânsoarea mâinii de oțel a lui Trace. Apoi, se retrase nehotărât cu spatele.

– ...sau, continuă Trace să amenințe, o să ți-o iei pe cocoașă.

Rick plecă și începu să strige în urmă ca un laș ce era:

– Să-i spui lui Jade că o să-mi angajez cel mai mare avocat din San Francisco. Să nu îndrăzniți careva să vă puneți cu mine. O să vedeți voi! O să vă pară rău!

– Călătorie sprâncenată! îi ură Trace cu un zâmbet diavolesc, trântindu-i ușa în nas.

Rick îi mai strigă niște obscenități și plecă.

Trace își zâmbi satisfăcut. Îl speriase bine pe ticălos. Și ar fi fost în stare să-l și bată, dar se gândise la Lucas și la Jade. Nu era cazul să le facă probleme mai mari decât aveau.

Ce-i venise lui Rick cu căsătoria?

Nu. Evident, Trace nu se putea însura. Nu acum. Nu cu Jade. Deja se atașase prea tare de ea. Dacă s-ar fi căsătorit, n-ar mai fi fost în stare s-o lase. Or, Jade își dorea o căsătorie fără obligații, scurtă. Un contract.

Ce-i spusese oare Jade lui Rick? Trebuia neapărat să vorbească cu ea.

Morris îi deschise ușa lui Jade.

– Mă bucur că mi-ai primit la timp mesajul. Intră, te rog, și stai jos.

Jade se așeză pe scaunul de piele și își aranjă fusta lungă și înfoiată.

– Durează mult? Lucas mă așteaptă în mașină. Vrea să mergem la târg. Nu l-am mai văzut de mult așa de entuziasmat și nu vreau să-i stric plăcerea.

– Nu, nu durează mult. Am primit un telefon de la Laura Sagebarth din San Francisco.

– Cine?

– Avocata lui Rick.

– Grozav...

– De ce nu mi-ai spus că Rick a fost contabil?

– De unde să știu eu cu se s-a mai ocupat?

– Dacă Rick obține custodia comună, următoarea lui mișcare va fi obținearea funcției de administrator în locul lui Thornton Stevens. Rick are experiență în domeniul contabil și va da bine în ochii judecătorului. Ca tutore, va avea acces la moștenirea lui Lucas.

– Ah, deci asta urmărește? Așa plănuia el să pună mâna pe bani? Atunci eu ce șanse mai am?

– Ți-am mai spus. Destul de slabe. Cu falimentul și procesul intentat de Spencer... Cum te mai descurci cu banii?

– Nu prea bine. Încă le mai păltim celor de la Spencer.

– Înțeleg.

– Și acum, ce facem?

– Nu știu. Stăm pe o bombă cu ceas.

– Știu.

– Așa că... Anunță-mă când te măriți.

– Când? Mai bine spus, cu cine?

– Vezi trăsurile astea vechi? întrebă Jade.

Trace tresări, întrerupt din număratul restului pe

care îl ținea în mână. Îi întinse lui Lucas câteva monede și privi în direcția indicată de Jade.

– Suntem în zona veche a orașului. S-au mai păstrat încă multe dintre casele vechi, continuă Jade să facă pe ghidul turistic. Hotelul datează din 1864, la fel ca și închisoarea, care acum ține loc de muzeu.

– Mamăăă... oftă Lucas exasperat, trăgând-o de fustă să se grăbească. Știm toate astea. Și eu și Trace. Ai uitat? Nu ne mai plictisi.

Trace o privi zâmbind pe Jade și își șopti:

– Ai uitat că vorbești cu un profesionist?

Lucas îl auzi și interveni:

– Da, mamă. Eu și Trace am muncit la decorarea străzii.

– Lucas a muncit cel mai mult. El mi-a înmânat toate steguleţele și eu doar le-am pus.

– Vai, Lucas, spuse Jade. Iartă-mă. Am uitat complet.

– Da, întări Lucas cu mândrie. Eu țineam cuiele și steguleţele și i le dădeam lui Trace.

– Ai făcut treabă bună, puștiule, spuse Trace ciufulindu-l.

Se oferise special să ajute la decorarea orașului pentru sărbătoare. Spera că astfel acela crea o distanță între el și Jade și avea timp să gândească limpede.

Cu cât se vedeau mai des, cu atât ținea mai mult la ea. Cu cât ținea mai mult la ea, cu atât realiza că așa nu mai mergea. Deși nu dorea, se părea că împrejurările îl împingeau în brațele lui Jade.

Trace aruncă o privire rapidă spre ea. De când ieșise din biroul lui Morris, părea foarte tulburată. Abia aștepta să prindă un moment ca să discute.

– Mami, mami! Uite! Trace mi-a dat bani. Pot să-mi iau vată de zahăr?

– Trace! îl mustră Jade.

– Nu mai fac, râse Trace cu o figură vinovată.

– Așa ai spus și ieri cu înghețata și floricelele de porumb.

– Știi cum sunt copiii...

– Și tu erai la fel?

– Aproape. Toți copiii sunt la fel.

– Bine, Lucas. Du-te și ia-ți ce vrei. Dar să nu te pierzi de noi!

Din depărtare, mătușa Ruth le făcu cu mâna.

– Ești așa de bun cu el, spuse Jade.

– Nu îmi este greu. L-ai crescut frumos. Trebuie să fii mândră de asta.

– Sunt, spuse Jade, privindu-și copilul. Hai pe iarbă.

Într-un părculeț din apropiere, oamenii își așezaseră la umbra copacilor pături de unde priveau spectacolele.

– Cred că ți-a fost greu să-l crești singură.

– Uneori, spuse ea, așezându-se pe pătura întinsă de Trace. Au fost clipe când mi-am dorit ca Lucas să fi avut un tată. Dar nu pe cineva ca Rick. A fost o greșeală să mă mărit cu el. În schimb, pe fiul meu nu l-am considerat niciodată o greșeală.

– E un copil bun.

– Mătușa mea m-a ajutat enorm. Și tu la fel, Trace. Vreau să-ți spun că apreciez tot ceea ce faci pentru noi.

Trace o privi zâmbind. Deschise o cutie ce Coca-Cola, gândindu-se cum să înceapă discuția despre problema care îl ardea.

– Când este prima înfățișare?

– Ah, am uitat să-ți spun.

Jade scoase o agendă din geantă.

– Morris a obținut o amânare, spuse ea, răsfoind. Pe treisprezece august, la ora nouă și jumătate.

– O să vin și eu.

– Ia te uită! Ce noroc am și eu!

– Ce e?

– Cade vineri.

– Ești superstițioasă?

– Nu. Doar îngrijorată.

– Trebuie că-l iubești mult pe Lucas, dacă ești așa de îngrijorată.

– Din prima zi. Și dacă este implicat și soțul meu, îngrijorarea mea se înzecește. Speram să găsesc pe cineva care să mă iubească pentru ceea ce sunt, nu pentru banii părinților mei. Eu și norocul... Regreți?

– Ce anume?

– Că te-ai implicat în familia asta nebună.

Trace o mângâie ușor pe bărbie. Cum să-i explice? Era cel mai frumos lucru din viața lui.

– Nu.

– Mă simt ca o proastă, spuse ea ștergându-și repede o lacrimă din colțul ochiului, înainte să cadă.

Mândria o făcu să se abțină să plângă. Deși ar fi plâns în hohote.

– Nu ești proastă, spuse el, încet.

– Serios?

Trace îi simți poziția defensivă.

– Am stat suficient de mult în preajma ta, ca să pot spune cu mâna pe inimă că nu este așa.

Jade își trase nasul zgomotos și izbucni în râs. Trace nu știa cum reușea, dar îl făcea să-și piardă mințile și îi încălzea inima.

– Toți am suferit la un moment dat în viață, într-un fel sau altul, spuse Trace. Mama mea a murit când eram foarte mic. Nu mi-o amintesc bine.

– Îmi pare rău…

– Am iubit-o mult. Și știu că și ea m-a iubit pe mine.

– Când eram mică, îmi spuneam că deși părinții mei nu prea îmi acordau mult din timpul lor, totuși mă iubeau.

– De asta te-ai măritat așa în pripă cu Rick?

– Am făcut o groază de prostii în viață.

Împotriva voinței, Trace o luă de după umeri și o trase mai aproape de inima lui. Spre surprinderea lui, Jade nu se împotrivi.

– Haide, plângi, dacă simți nevoia. Nu trebuie să fii mereu puternică.

– Sunt încăpățânată, spuse ea, trăgându-și din nou nasul.

– Încăpățânată? zâmbi el, frecându-și obrazul de capul ei și sărutând-o ușor pe creștet. Asta da.

Închise ochii un moment, strângând-o în brațe. Și Jade nu se retrase.

Zgomotele mulțimii începură să se stingă. Parcă erau într-o lume numai a lor.

Nu putea s-o refuze. Mai ales după ce îl mințise pe Rick. Și ce mai minciună îi spusese! Era hotărâtă să obțină ceea ce dorea. Pentru Lucas.

Un tată.

Acum.

Spera să nu pară insistentă. Nu acum. Nu ca atunci când Rick o făcea să se simtă urâtă și inutilă. De când se născuse Lucas, respectul de sine crescuse în ea. Era mai puternică. Dar acum trebuia să fie și mai puternică decât de obicei. Trebuia să reușească să-l convingă pe Trace. Făcuse atâtea pentru Lucas! Nu putea s-o refuze.

Atmosfera era încinsă și apăsătoare. În aer plutea mireasma florilor. Se retrase din brațele lui și se rezemă de trunchiul unui copac. Observă privirea nemulțumită din ochii lui.

– Te-am deranjat? întrebă ea.

– Tu? Niciodată.

– Ți-am creat multe probleme, nu?

– De ce spui asta? Mi-am dat seama că am dat de belea încă din dimineața în care fiul tău m-a trezit cu un jet de apă rece.

Da, era o nebunie. Cum să-i pună o asemenea întrebare? Dar trebuia să-și ia inima în dinți. Acum era momentul. În fond, viața lor nu s-ar schimba prea mult. Niciodată n-ar fi acceptat să se culce cu el. Nu într-o situație ca aceea în care se afla.

– Trace, nu mi-a mai rămas nici mândrie și nici rușine, spuse ea cu voce tremurândă. Tot ce mi-a mai rămas este Lucas. Și dragostea pentru el.

– Știu că-l iubești, spuse el cu voce blândă. Dar nu trebuie să spui asta despre tine.

– Trace? Ție îți place de Lucas, nu?

– Sigur. Ți-am mai spus. E un puști grozav.

– Și el te place, spuse Jade, privindu-l în ochii lui albaștri. Pentru el, ești un erou.

– Jade, nu spune asta. Nimeni nu este eroul nimănui.

– Trace, îmi este greu, dar...

"Sunt o lașă!"

– Dar, ce?

– Trace, vrei să te căsătorești cu mine?

Capitolul 7

Trace o privi neîncrezător.

– Trace? Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

– Să mă căsătoresc cu tine? repetă automat Trace.

Cuvântul îl năuci, în ciuda celor spuse mai devreme de Rick. Nu știa ce să-i răspundă. Nu știa cum să reacționeze la întorsătura evenimentelor.

– Da, exact. Să te căsătorești cu mine.

Trace nu se putea gândi decât la dorința imperioasă pe care o simțea și la nimic altceva. Voia s-o strângă în brațe, s-o sărute, să-i soarbă parfumul pielii.

Dar să se căsătorească? Nu era cam mult?

Părul ei întunecat străluci în lumina soarelui. Voia să-și treacă degetele prim mătasea strălucitoare a buclelor care-i cădeau pe umeri.

– Te aștepți la o dragoste nebună? se trezi el întrebând.

– Dragostea și căsătoria nu merg întotdeauna, spuse ea pe un ton dezamăgit.

Jade râse nervos și adăugă curajoasă:

– Mă refer la faptul că ar fi ridicol să ne îndrăgostim.

Mda. Ridicol?

– Trace, spuse ea pe un ton disperat, am nevoie de timp. Trebuie să trec prin proces cu bine. Să închei toată povestea asta, o dată pentru totdeauna. După cum ți-am mai spus, este ceva temporar. Lucas nu trebuie să știe că suntem căsătoriți. Nu ești nevoit să joci rolul tatălui vitreg.

Trace se simți izbit de resentimente.

Dar de ce se supăra? În fond nu era problema lui. Jade îi spusese clar că totul va fi de fațadă și doar pentru proces.

Într-un fel putea să profite de căsătoria lor. Viața era mai simplă pentru un bărbat căsătorit. Le ținea departe pe femeile ca Tamara.

Da! Jade era polița lui de asigurare.

Și apoi era vorba și de Lucas. Nu dorea ca puștiul să intre pe mâinile hrăpărețe ale lui Rick.

Căsătoria nu era o idee așa de rea.

Tot ce trebuia să facă era să-și țină în frâu pornirile și să se comporte ca în fața unei adevărate afaceri ce era.

– Este o propunere interesantă, spuse Trace. Surprinzătoare.

– Dar cinstită.

Trace o privi zâmbind. Când era vorba de Lucas, Jade avea porniri protectoare. Ca orice mamă.

– Nu mă gândesc la mine, spuse Jade.

– Ar trebui.

– Nu vreau să mă înțelegi greșit, dar în ceea ce mă privește, Lucas este pe primul loc.

– Știu, spuse Trace, respectându-i curajul și dragostea pentru copil.

Ce avea de pierdut? Se străduia să se concentreze asupra ochilor ei, ignorându-i cu greu gura senzuală.

– Deci, vrei să te căsătorești cu mine? întrebă ea din nou.

– Aș vrea să știu, de ce n-ai ales pe cineva de pe listă?

– Glumești? De fapt lista este o glumă.

– Credeam că lista este plină de...

– Rataţi! spuse ea privind în gol.

Oare ea nu-și dădea seama că între ei existau sentimente ce așteptau să fie descoperite? Și o dată descoperite, ar fi putut deveni mai periculoase și mai complicate decât ar fi crezut? Mai ales dacă scăpau de sub control.

Risca așa ceva?

Dar el, risca?

Erau anumite lucruri pe care nici unul dintre ei nu le-ar fi putut evita. Cel puțin el, nu.

Jade și Lucas intraseră în inima lui, acolo unde nimeni nu reușise să ajungă.

– Kit mi-a spus că nu vrea să ne mai vedem, spuse ea. Și despre restul, nu este nevoie să mai comentez nimic.

Tonul vocii ei dezvălui faptul că se simțea teribil de jenată. De fapt, Trace se bucura că acesta se dovedise a fi un laș.

– Kit nu te merita. De fapt nici unul de pe listă.

– De ce?

– Nu pot spune decât atât: Kit s-a speriat rău de Rick.

– Poftim? întrebă ea, speriată.

– Nu știi că Rick a venit în oraș?

– Când?

– Astăzi.

– Trace, iartă-mă că te pun în situații jenante, spuse Jade înroșindu-se. Ți-am mai spus. Este vroba de o perioadă scurtă de timp. Pentru Lucas.

Vocea îi tremura. Era așa de vulnerabilă!

– Știu că n-ai nevoie de alte complicații, spuse ea.

– Da. Corect.

– Trebuie să-mi protejez fiul. Cât de rău poate să fie?

– Mă bucur că ești cinstită.

– Altfel nu se poate.

– Bine. Sunt de acord. Nici eu nu-mi doresc ceva permanent.

– Nici eu. Trace, am nevoie de ajutorul tău. Dacă nu te căsătorești cu mine, Rick mi-l ia pe Lucas. N-am atâția bani încât să mă pot lupta cu el.

– Jade, privește-mă.

Trace știa că propunerea ei venea din instinct de apărare. La fel ca și acceptul lui.

– Când vrei să ne căsătorim?

Următoarele șase zile fură cele mai lungi zile din cei douăzeci și opt de ani de viață ai lui Jade. Neliniștea ei creștea, cu cât realiza că ziua în care se va căsători din nou se apropia.

Și Trace urma să-i fie soț.

Stresul detaliilor unei căsătorii rapide și întâlnirile neașteptate cu Trace o afectau mai mult decât o afectase mutarea în Faith, gravidă și divorțată.

Săptămâna trecea și ziua căsătoriei se apropia, făcând-o să se întrebe dacă decisese corect.

Din fericire pentru ea, mătușa Ruth se ocupase de prepararea tortului și decorațiuni. Sue contribuise la prepararea meniului și avocatul aranjase cu judecătorul Howard Desmond pentru oficierea căsătoriei.

Ceremonia religioasă urma să se țină într-o capelă mică pe malul lacului Tahoe. Fiind un detaliu formal, avea să fie scurtă și la obiect.

Jade se privi în oglinda din toaleta femeilor a primăriei. Era mai palidă ca de obicei. Încercă să zâmbească, dar nu reuși. Nu era nici pe departe mireasa fericită din ziua nunții ei.

– Doamne! Te rog! șopti ea.

– Ai spus ceva? întrebă mătușa Ruth. Ne așteaptă judecătorul. Ești gata?

– A sosit momentul? Așa de repede?

– Da, draga mea. A sosit clipa cea mare.

Jade zâmbi amar.

– Majoritatea mireselor abia așteaptă ziua și noaptea nunții, spuse mătușa. Te înțeleg, dar încearcă să treci peste asta cu bine.

– Voi încerca, pentru Lucas.

– Asta sună pragmatic, Jade. Nu este ca în povești.

– Știu. Dar am mai fost mireasă o dată.

– Dar nu așa frumoasă ca acum.

– Ești drăguță, mătușă. Mulțumesc. Dar știu că Trace îmi face o favoare și nu știu cum îl voi răsplăti. Îi sunt datoare. Nu știu cum să-mi exprim recunoștința față de el.

– Nu se așteaptă la așa ceva, dragă. Fii tu însăți și o să fie bine.

Oare Trace se aștepta să facă sex, mai ales după ce purtaseră acea discuție? Trebuia să recunoască. Era tentant. În fond era femeie și Trace era așa de frumos!

Dar ea era stăpâna propriului corp și nu invers. Cunoștea puterea sexului aspura oamenilor și nu voia să cadă în acea plasă.

Mai ales în fața lui Trace.

Asta n-ar fi dus decât la o apropiere mai mare între ei.

Jade se mai privi o dată în oglindă, sperând să vadă o schimbare. Dar nu văzu.

Voia să fie fericită, emoționată. În loc de asta era speriată și derutată. Își puse jacheta albă peste rochia de dantelă de culoarea fildeșului și o privi pe mătușa Ruth.

– Emoționată? întrebă mătușa, în timp ce se îndreptau spre sala de oficieri.

– Puțin.

– Nu trebuie. Arăți ca un înger căzut din ceruri. Trace o să te placă, te asigur. Tocmai am vorbit cu el. Îi stă nemaipomenit în costum negru. Mi-aș fi dorit să fiu în locul tău.

Jade își mirosi buchetul de trandafiri albi și floarea miresei și spuse:

– Sper că fac ceea ce trebuie.

– Sigur, dragă. Nu te îngrijora.

– Am încercat și alte soluții, mătușă. Crede-mă. Nu vreau să-i distrug viața lui Trace, dar trebuie să-mi apăr copilul.

– Știu. Nu trebuie să te explici. Adu-ți aminte! Eu am fost acolo când l-ai născut pe Lucas. Eu l-am schimbat prima oară. Știu prin ce ai trecut cu Iris, Fuller și Rick.

– N-am vrut să te deranjez atâta!

– Să-ți spun ceva, Jade. Tu ai fost pentru mine fiica pe care n-am avut-o. Tu și Lucas sunteți familia mea. Vom fi o familie, indiferent ce se va întâmpla. Niciodată nu m-am rușinat de vreo faptă sau decizie de-a ta. Cred în tine. Vreau să ții minte asta.

– Știu, mătușă, spuse Jade îmbrățișând-o. Mă bucur să te aud spunând asta. Doar că voiam ca lucrurile să fie altfel.

– La ce te așteptai, dragă? Dragoste și pasiune?

– Nu știu, râse Jade. Poate.

– Dă-i o șansă lui Trace. S-ar putea să te surprindă.

Poate că mătușa avea drepatte.

Ecoul tocurilor pantofilor ei îi răsună în urechi. Se îndreptară spre ușa mare de stejar și o deschiseră.

Trace le aștepta. Răsuflând ușurată, Jade închise ușa.

Nu-și închipuise niciodată că Trace putea arăta așa de bine în costum. Părul lui negru contrasta cu cămașa albă, care-i punea în valoare tenul bronzat. Era pentru prima oară când îl vedea în costum. Emana încredere în sine și control.

Nu voia să se îndrăgostească de el. Nu voia să se simtă atrasă de el. Își jurase asta de când îl văzuse pentru prima oară, la Sue.

Dar când îi întâlni privirea albastră, simți că se topește. Începuse să se obișnuiască cu acel sentiment familiar. Se strădui să respire normal, blestemând reacțiile trădătoare ale corpului. Lângă judecătorul Desmond stătea Sue, domnișoara ei de onoare, îmbrăcată cu o rochie albastră. Sam Dorian, preotul ținutului, era cavalerul de onoare al lui Trace.

O clipă, Jade se gândi la Lucas. Îi simțea absența, dar era mai bine că nu venise. Aranjase să stea la Jimmy câteva zile.

Lacrimile îi înțepară ochii, amintindu-și de fiul său. Inima i se umplu de dragoste și afecțiune. Niciodată nu încetase să-și iubească fiul. El fusese acela care-i umpluse viața cu râsetele lui, întrebările și prezența adorabilă. Legătura lor specială era de neînlocuit.

Îl privi din nou pe Trace. Se îndreptă spre el. Mătușa Ruth spuse ceva, dar ea n-o auzi. Se maturizase mult în ultimii opt ani. Și acum, urma să ia o decizie corectă.

Doamne, ce frumoasă era!

Trace încercă să nu se lase impresionat. Trebuia să-și păstreze capul pe umeri. În fond, era vorba de o căsătorie de formă. Căsnicia lor nu avea să se consume cu adevărat.

Numai gândul de a face dragoste cu ea, îi provoca amețeli. Și în plus, arăta așa de bine! Și era așa de curajoasă! O admira profund. Jade voia doar să-și protejeze băiatul. Și o făcea cum știa ea mai bine.

Părul ei castaniu era prins într-un coc împletit cu floarea-miresei. Paloarea feței o făcea să pară mai inocentă și vulnerabilă. Arăta ca o adevărată mireasă timidă.

Trace știa că o Jade vulnerabilă era mai periculoasă decât o Jade sexy.

Era emoționată. Se vedea după felul în care dantela de pe piept îi sălta în ritm rapid.

Trace îi oferi mâna și îi șopti:

– Vino aici, lângă mine.

Întorcându-se cu fața spre judecător, Trace simți o emoție ciudată. I se părea că amândoi împărtășeau un mare secret. Secretul dragostei.

– Bine, șopti ea.

– Vom deveni soț și soție. Regreți? întrebă el emoționat, dorind să-i ofere șansa de a da înapoi.

– Nu.

– Vrei să anulăm căsătoria? îi mai oferi el o șansă. Dacă vrei, putem face și asta.

– Nu.

– Bine.

Nu se aflau în fața unui altar. Nu se aflau într-o biserică cu vitralii, muzica de orgă nu cânta marșul nupțial, nu aveau sute de invitați. Nici măcar tatăl lui Trace nu se afla de față. Cu toate astea, a doua zi, urma să-l sune ca să-i explice situația. L-ar fi înțeles cu siguranță.

Doar lumina soarelui filtrată prin perdelele camerei de oficieri și câțiva apropiați erau martorii care făceau momentul solemn.

Judecătorul Desmond începu ceremonia. Cuvintele erau formale și precise.

– Inelele, vă rog.

Trace scoase un inel simplu de aur și îl puse pe degetul lui Jade. Judecătorul îi declară soț și soție.

– Poți săruta mireasa, spuse judecătorul.

Trace se întoarse spre proaspăta lui soție. Ochii lui

Jade erau un ocean verde de dorință. Le auzi pe mătușa Ruth și pe Sue șoptindu-și fericirea și încântarea, făcându-le fotografii peste fotografii.

– Vreau să te sărut, șopti el.

– De ce nu? spuse ea dorind să pară degajată. Un simplu sărut nu este mare lucru.

– Da. Un simplu sărut, spuse el și o trase în brațele lui, închise ochii și își lipi buzele de buzele ei.

Dorise să fie doar un simplu sărut, dar atingerea ei îl făcu să-și piardă capul. O dorea cu adevărat. O dorea mai mult decât dorise orice femeie înaintea ei. Deja era prea târziu ca să mai nege ceea ce simțea.

Sărutul tandru și ușor aprinse în ei flacăra. O flacără pe care nici măcar bravul pompier Trace n-o putea stinge. Nu voia s-o stingă.

Dar o eliberă. O privi observându-i obrajii roșii de rușine, pasiune, și ochii îmbătați de plăcere și surprinși de reacția lui neașteptată.

– Felicitări, spuse judecătorul. Formați un cuplu foarte frumos.

Cuvintele judecătorului îl făcură să se simtă vinovat. De ce? Făcuse ceea ce-i ceruse Jade.

Atunci de ce se simțea ca și cum s-ar fi folosit de ea?

Capitolul 8

– Vreau să-ți arăt ceva.

Jade își ridică privirea de la inel spre Trace. Nu-i venea să creadă că se căsătorise. Era căsătorită de patru ore și Trace se afla lângă ea. Încă puțin și își depășea propriul record de căsnicie.

– Unde mergem? întrebă ea, privind pe fereastra mașinii.

Viața ei se schimbase radical și atât de rapid. Imediat după ceremonie, se schimbaseră de hainele de nuntă și porniseră la drum.

Trace închise aerul condiționat și deschise geamurile, lăsând să pătrundă în mașină aerul plin de mireasma pinilor.

– Într-un loc special. Aveam de gând să te răpesc și să te plimb cu balonul deasupra lacului, dar m-am răzgândit.

– Ai o idee mai bună?

Trace trase mașina pe dreapta și opri motorul.

– Da, spuse el, apropiindu-se de ea. Am găsit ceva mult mai interesant, care o să-ți placă.

– Mie? Credeam că faci asta pentru mătușa Ruth.

– Pentru mătușa Ruth? De ce?

– Cred că te-ai săturat de propunerile ei de ieșiri din oraș.

– Ei, da, mătușa ta este o femeie cu idei multe, dar uneori poate deveni obositoare. Dar am făcut asta mai mult pentru...

– Mine?

– Da. Sper să-ți placă, spuse el, ieșind din mașină.

– Sunt din ce în ce mai curioasă.

– Hai, coboară, spuse el deschizându-i portiera.

Mirosul piersicilor înfloriți și al liliacului sălbatic îi gâdilă nările. Urmară cărarea printre pinii înalți, spre lac. Crengile formau deasupra lor o boltă verde. Cărarea coti brusc. Păsărelele speriate începură să zboare care-ncotro și veverițele urcară repede în copaci.

– Asta este Mama Natură în toată măreția ei. Cea mai vie dovadă a existenței lui Dumnezeu, spuse Trace.

– Sunt de acord.

– Privește!

– Da. Știu unde ne aflăm. Am mai fost pe aici împreună cu Lucas. De unde știai de locul ăsta?

– Stan Dryer mi l-a arătat, după ce am făcut actele de închiriere. Ajungem imediat la cabană.

– Priveliștea este de vis!

– Seamănă cu Sierra, nu-i așa?

– Da. Este minunat, spuse ea, sprijinindu-se de trunchiul unui copac și admirând valea ce se desfășura la picioarele lor.

– Hai, spuse el luând-o de mână.

Aroma subtilă a parfumului său, amestecată cu aerul tare de pădure, i se insinua în nări.

– Unde mergem? întrebă ea, amețită.

– Hai, spuse el, trăgând-o pe o cărare ce ducea spre vârful dealului, unde se afla cabana.

O verandă înconjura construcția de lemn, a cărei intrare se afla spre vest. Casa se afla în mijlocul unei pășuni pe unde șerpuia o cărare pietruită care conducea spre intrare. În depărtare se vedeau vârfurile munților ce înconjurau lacul.

– Ce priveliște superbă, spuse Jade, admirând împrejurimile.

Trace aduse niște șezlonguri din casă.

– Șezi. Vom privi apusul, spuse el.

– Vai, ce frumos!

– Știu. Am mai venit și eu aici o dată. Mă ajută să-mi limpezesc gândurile.

– Ah! Și eu credeam că erai cu Tamara Wilkes, spuse ea surprinsă.

– Nu... râse el. Hai să privim.

Vârfurile munților se reflectau în apa lacului ce se întindea la picioarele lor. O liniște neașteptată îi încon-

jură. Soarele mai străluci roșiatic o secundă în apa întunecată și dispăru în spatele munților.

Într-o oră, întunericul și răcoarea începură să-i înconjoare.

– Vrei să vezi cum arată și pe dinăuntru? întrebă Trace.

Jade dădu din cap. Era incapabilă să mai vorbească. Faptul că pentru prima oară se aflau cu adevărat singuri, o lăsase fără cuvinte.

– Mare parte din mobilier îl am de la Stan. Între timp am mai adus și eu câte ceva.

– Este intim și cochet, spuse ea, privind camera de zi.

Își trecu palma peste canapeaua din petice, divers colorată. În fața ei se afla un șemineu al cărui horn ieșea prin tavanul jos cu grinzi de lemn.

– Mai am două dormitoare și o baie. Sus, la mansardă, se află biblioteca.

– Soția lui Stan, Effie, era bibliotecara orașului. Cărțile erau viața ei.

– Vrei o cafea?

– Da, spuse ea, urmându-l în bucătărie.

Mobilierul bucătăriei era din lemn de pin, asortat cu aspectul rustic general al casei. Colțarul era acoperit cu o tapițerie colorată, la fel ca și canapeaua din camera de zi.

Puțin mai târziu, după ce se făcu cafeaua, se așezară la masă.

– Vrei să te muți la noi?

– Da. După ce câștigi custodia lui Lucas. N-am încredere în fostul tău soț.

– Nici eu. Dar este așa de frumos aici! Cum poți să renunți la toate astea?

– Jade, trebuie să fiu corect cu tine. Am de gând să accept slujba oferită de cei de la Portland.

– Când? întrebă ea, brusc neliniștită.

– Pe zece.

– Cu trei zile înainte să mă întâlnesc cu mediatorii!

– O să revin, ca să aflu ce te-au sfătuit.

– Și... la Portland... este ceva permanent?

– Nu știu. Voi da un interviu. De asta mi-am închiriat casa.

– Despre asta vorbea Sue? Despre departamentul de pompieri de la Portand?

– Da... spuse el, învârtind ceașca de cafea în mâini. Trebuie să văd dacă...

Jade îl privi intens. Expresia lui se schimbase radical. Părea obosit. Îl atinse ușor pe mână, îndreptându-i atenția asupra ei.

– Înainte să plec, continuă el, trebuie să mă tund. Cunoști un frizer bun?

– Nu știu. Poate. Crezi că găsești vreo foarfecă prin casă? întrebă ea ridicându-se în picioare și căutând prin dulapuri. Uite, am găsit. Ce, zâmbi ea, ți-e tamă de Hank Sewell?

– Da. Ar trebui să găsească pe cineva căruia nu-i tremură mâinile. Prima și ultima oară când am fost la el, aproape mi-a tăiat o ureche.

– Mâinile mele nu tremură. Ce zici? Ți-e frică să te lași pe ale mele?

– Nu.

– Bine. Atunci trage-ți scaunul lângă chiuvetă ca să-ți umezesc părul.

– Am și niște șampon în baie. Vin imediat, spuse el și plecă întorcându-se puțin mai târziu cu o trusă de bărbierit. Sper că te pricepi.

– Sigur. Eu îl tund pe Lucas. Economisesc bani buni.

Căută un prosop și i-l așeză pe umeri, introducând marginile pe lângă gulerul cămășii. Contactul degetelor ei reci cu pielea caldă a gâtului lui, o făcu să tremure.

– Ți-ar prinde bine și un bărbierit, spuse ea înroșindu-se.

– M-am bărbierit azi-dimineață.

– Îți crește repede barba.

– Te oferi?

– N-am mai bărbierit pe nimeni până acum. Mă limitez la tuns. E mai sigur.

– Niciodată nu m-am aflat cu adevărat în siguranță.

Jade ignoră seriozitatea afirmației lui.

– Lasă-ți capul mai pe spate, spuse ea evitând să-l atingă și verificând temperatura apei.

– Cum este? întrebă el aproape șoptit.

– Perfect. Dar cred că ai părul destul de curat. Nu trebuie să te mai șamponez.

– Ba da, te rog. Mă simt așa de bine!

Părul lui Trace, prin care curgea apa călduță, îi dădea senzații stranii în vârfurile degetelor. Jade trebuia să se controleze, concentrându-se asupra operațiunii.

Dar nu reuși.

Privirea lui Trace se plimbă de-a lungul obrajilor delicați ai lui Jade. Înghiți în sec.

Părea concentrată asupra părului lui.

Aroma subtilă a scorțișoarei plutea în jurul lui ca o vrajă. Închise ochii lăsându-se pradă senzațiilor.

Degetele lui Jade se plimbau languros prin părul lui, pe pielea capului, făcându-i inima să-i bată tot mai tare. Atingerile ei erau firebinți și înnebunitoare.

Trupul lui se încordă.

– Cred că ți-am dat cu prea mult șampon, spuse ea.

– Nu-mi pasă. Nu te opri.

– Îți place?

– La nebunie.

Jade începu să-i spele șuviță cu șuviță, tot părul, de la o ureche la alta, din față în spate.

– Ce faci?

– Te spăl pe îndelete. Lasă-te mai pe spate. Trebuie să te clătesc.

Trace îi prinse brusc încheietura mâinii.

– Ce e? întrebă ea cu ochi speriați.

– Nu cred că știi ce faci.

– Ba da. Ți-am mai spus că eu îl tund pe Lucas.

– Nu asta voiam să spun.

– Trebuie să te clătesc, îl ignoră ea.

După ce îi clăti părul, îi puse un prosop în cap și îl frecă energic.

Apoi luă un pieptene și începu să-l tundă.

– Te pricepi, spuse el, privindu-se într-o oglinjoară de mână.

– Știu, zâmbi ea, stând în fața lui și încercând să-i tundă bretonul.

Automat, Trace își depărtă genunchii, făcându-i loc. Jade se strecură între picioarele lui, pentru a avea o poziție mai comodă. Genunchii ei se frecau de coapsele lui.

Trace stătea cu fața la câțiva centimetri de pieptul ei, care tresălta sub ritmul respirației. Tricoul subțire de bumbac se udase pe alocuri și i se lipise de piele.

În acel moment, Trace ameți. Căldura pe care o împrăștia Jade era mai dogoritoare decât orice infern prin care trecuse.

Un gând fulgerător îi trecu prin minte. Se imagină făcând dragoste cu Jade pe podeaua rece a bucătăriei lui Stan.

Își încleștă dinții, alungând gândurile bolnave.

Dar era prea târziu. Era prea târziu ca să mai nege ceea ce se întâmplase între ei, încă din momentul în

care se cunoscuseră. Subconștientul lui știuse dintotdeauna că inevitabilul unei relații cu Jade avea să se producă mai devreme sau mai târziu.

Deja nu mai conta faptul că-și jurase să nu se mai atingă de ea niciodată.

– Părul tău este foarte bogat, spuse Jade, simțindu-i tensiunea. Îmi cam dă de furcă.

Apropierea ei îi provoca reacții de neimaginat. Scoase un geamăt înfundat și Jade se opri.

– Ce e? Te-am măcelărit precum Hank Sewell? glumi ea.

O dorea. Avea nevoie de ea. Și combinația aceea era fatală.

– Nu, înghiți el în sec.

– Puteam să jur că ai spus ceva, murmură ea nedumerită.

– N-am spus nimic.

– Bine. Credeam că ai început să te plictisești. Hai, că nu mai am mult.

– Nu mă plictisesc. Dimpotrivă.

Jade așeză foarfeca pe masă și încercă să se retragă dintre picioarele lui, dar Trace își strânse genunchii, făcând-o prizonieră.

– Am terminat, spuse ea ușor agitată.

– Eu nu. Și sunt sigur că nici tu.

Jade îl privi surprinsă și neliniștită.

Trace aruncă prosopul în chiuvetă, se ridică în picioare și o mângâie pe obraz.

– Uită-te la mine, Jade.

– Nu pot, spuse ea cu privirea plecată.

– De ce te pui cu atâta înverșunare împotriva a ceea ce simți? întrebă el privindu-i gura.

Se luptă cu ea însăși. Dar pierdu.

– Nu pot să fac ceea ce văd în privirea ta, Trace.

– Mereu îți propui să faci ceea ce trebuie? întrebă el sărutându-i ușor tâmplele, acolo unde vinișoarele violete se zbăteau cald și ritmic.

– Da. Din câte îmi amintesc.

– Ei, este timpul să încetezi. Este timpul să devii o fetiță rea.

– Trace!

– Nu este nimic greșit. Suntem căsătoriți.

Jade era așa de aproape de el! Așa de aproape încât îi simțea răsuflarea. Își aminti moliciunea buzelor ei. Dulceața sărutului. Erotismul.

– Nu este bine ceea ce facem, spuse ea, lăsându-l să-i atingă buzele.

– Nu, dar este așa de bine...

O sărută dintr-o bucată. Total și fără replică.

– Jade, te invit să iei ceea ce-ți dorești. Te invit să mă iei.

– Da, murmură ea, ametită.

– Îți aparțin. Suntem soț și soție.

Trace o luă în brațe, frecându-și nasul de creștetul capului ei.

– Mă dorești, Jade. La fel de mult cum te doresc și eu pe tine.

– Da. Te doresc. Te doresc la nebunie...

Jade se simți purtată prin timp și spațiu. Trace întruchipa păcatul și salvarea. Și ea voia să-l urmeze. Și dacă făcând dragoste cu Trace însemna că era o fetiță rea...

Atunci era o fetiță rea.

Îi apucă obrajii cu ambele mâini, trăgându-l înspre ea. Barba lui era aspră, dar sub degetele ei părea minunată, delicioasă. Își lipi sânii de pieptul lui. Era puternic și masculin.

Mâinile lui o mângâiau pe spate, provocându-i fiori.

Jade își băgă mâinile pe sub cămașa lui, simțindu-i pielea fierbinte încălzindu-i trupul. Inima lui bătea aproape de a ei.

Îi mângâie umerii și spatele simțindu-i cicatricele arsurilor. Încercă să nu se gândească la durerea prin care trecuse și își lipi buzele de gâtul lui.

Pe Trace nu păreau să-l deranjeze căutările ei. Îi răspunse cu un geamăt de plăcere.

– Doamne... este așa de... minunat.

Trace îi scoase tricoul și îl lăsă să cadă pe podea. Apoi îi desfăcu fermoarul blugilor și îi trase în jos. Ea se ridică pe vârfuri, ajutându-l să i-i scoată. Pentru prima oară se simțea mândră de trupul ei.

– Lasă-mă să te văd, spuse el. Toată, spuse el, desfăcându-i sutienul. Doamne, ce frumoasă ești, spuse el privind-o admirativ.

Se aplecă și îi sărută sânii rând pe rând, făcând-o să se arcuiască de plăcere.

– Ce bine e! spuse el.

– Tu mă faci să mă simt bine, șopti ea.

Trace îi frecă ritmic sfârcurile. În acel moment, Jade realiză că lucrurile se desfășuraseră cu o viteză prea mare. Dar era prea târziu. Trace deja se dezbrăcase.

Trupul lui era cald, tare și pregătit. O luă în brațe, lipindu-și trupul de al ei, făcând-o să suspine înfometată.

– Pune-ți picioarele în jurul meu, spuse el, apucând-o cu forță de fese.

Mâinile lui o susțineau, mângâind-o ritmic, gura lui o săruta frenetic, nesătulă, inima îi bătea nebunește, alături de a ei.

Degetele lui o atinseră ușor între picioare, mângâind-o, intrând și ieșind, pregătind-o.

– Trace, șopti ea.

– Ești gata?

– Da, da.

– Dă-mi trusa de bărbierit.

– Poftim?

– Dă-mi-o.

Jade se aplecă cu precauție și îi luă trusa de pe masă.

– De ce? întrebă ea.

– Trebuie să ne protejăm.

– Corect.

Bine că măcar unuia dintre ei îi rămăsese un strop de luciditate.

Trace își puse prezervativul cu dexteritate. Apoi o ridică ușor și o ghidă intrând încet, cu precizie.

Privirile lor se întâlniră în mometul primei atingeri intime.

Apoi o ridică din nou, ajutând-o să-i intre în ritm. Trace scăpă din gât un geamăt de plăcere.

– Jade?

– Da, șopti ea, sprijinindu-se de umerii lui. Și mie îmi place la fel de mult.

Trace îi sărută sânii, umerii, frenetic, în ritmul dansului lor erotic.

– Trace, nu te opri, spuse ea, înfigându-și mâinile în părul lui.

– Nu, draga mea.

Jade închise ochii, mușcându-și buzele, trăind momentul cu intensitate.

– Acum, Jade.

– Da, acum.

Spasmele eliberării explodară înăuntrul ei. Își ținură câteva secunde respirația, arcuindu-se în extaz.

Apoi Jade se prăbuși la pieptul lui.

Rămaseră o vreme tăcuți și nemișcați, încercând să-și calmeze ritmul respirației.

Dorința primară fusese satisfăcută.

Mai rămânea cea psihică. Cea mai periculoasă.

Capitolul 9

– Ține frigăruia mai aproape, dragă, îi spuse Jade lui Lucas, care stătea în fața șemineului.

– Uite așa, îi explică Trace luându-i țepușa de metal din mână și așezând-o la baza flăcărilor.

– Așa? întrebă Lucas, imitându-l pe Trace.

– Nu chiar așa de aproape. Și trebuie s-o rotești ca să nu se ardă.

Lucas se așeză pe jos, cu picioarele încrucișate, între Trace și Jade, sprijinindu-se cu o mână de genunchiul lui Trace.

– Parcă am fi în camping, spuse fericit Lucas.

– Nu, iubitule, râse Jade privindu-și soțul.

Soțul? Era așa ciudat să-l numească astfel pe Trace!

Trace o privi și el, peste capul lui Lucas.

De la evenimentul de seara trecută, Jade simțise nevoia să-i împărtășească și lui Lucas faptul că Trace era soțul ei. Dar nu putea. Totul nu fusese decât un impuls de moment. O dorință fizică și atât. Nimic mai mult.

– Dar este la fel de frumos ca în camping, nu-i așa, Lucas? întrebă Trace.

– Da.

Scena familială o tulbura și mai tare. Neliniștile ei creșteau. Lucas se arăta mai atașat de Trace.

O îngrijora faptul că o dată custodia stabilită, Trace urma să-și vadă de drum.

– Cum ți se pare, Trace? întrebă Lucas privind frigăruia.

– Ia să vedem. Da. Este aurie și bine făcută pe toate părțile. Cred că este suficient de crocantă. Dacă nu vrei s-o arzi, cred că e de ajuns.

– Nu, nu!

– Gata, Lucas. Este timpul să te culci, spuse Jade.

– Încă una, mami, te rooog!

– Nu, nu.

– Trace mi-a promis că ne mai jucăm puțin, înainte de culcare.

– Nu, Lucas. La culcare!

– Bine, se bosumflă Lucas. Trace?

– Da, Lucas.

– Îți mulțumesc că m-ai invitat să dorm la tine acasă.

– Plăcerea este de partea mea, zâmbi Trace.

– Lucas, spuse Jade, spală-te pe mâini.

Lucas îl mai privi încă o dată rugător pe Trace, dar el părea impasibil.

– Hai, puștiule, la culcare. Ai auzit ce ți-a spus mama ta.

– Bine, spuse Lucas și o luă la fugă pe hol.

– Nu știu ce o să mă fac cu voi, spuse Jade, scuturând din cap.

Câteva minute mai târziu, după ce îl culcă pe Lucas, Jade reveni în camera de zi și îl găsi pe Trace stând întins pe canapea în fața șemineului.

Arăta așa de bine în lumina flăcărilor. Avea un aer romantic și visător. Lui Jade îi venea să stea să-l admire ore în șir.

Trace observă că venise și o privi tăcut. Mușchii lui puternici se încordară la vederea ei, dar nu schiță nici un gest.

– Ai terminat repede, spuse el.

– Lucas este un băiat bine crescut când e vorba de culcare. O să adoarmă în câteva minute. I-a plăcut mult mica noastră excursie de astăzi.

– Doamne, săracul băiat! Ce l-am mai speriat în noaptea aceea, la mătușa Ruth!

– Mai tare l-ai speriat în dimineața în care te-a trezit cu furtunul. În noaptea aceea a fost mai mult îngrijorat decât speriat.

– Este un băiat bun.

– Nu l-am văzut niciodată mai fericit, spuse ea așezându-se între pernele de pe canapea, după ce Trace îi făcu loc. A! Ba da! Când a primit prima lui bicicletă de la Moș Crăciun.

– Este o plăcere să-l ai prin preajmă.

– Îți mulțumesc pentru faptul că ne-ai invitat aici, până pleci la Portland. Este un loc superb.

– Da. Este de vis. Ca în rai. Cel puțin așa îmi imaginez eu raiul.

– Dar eu intru în visele tale?

– Da...

– Serios? Cum mă visezi?

– Nu știu dacă ești tu, dar femeia pe care o visez seamănă mult cu tine. Are părul lung și negru ca noaptea...

– Și ce face această femeie?

– Mă duce în păduri și...

– Și?

– Mă dezbracă și face dragoste cu mine.

– Nu te cred.

– Îți jur că așa este. Visez asta aproape în fiecare noapte, spuse el luând-o în brațe. Crede-mă.

Trace se aplecă ușor aspura ei și o sărută.

– Trace, murmură ea. Ce faci?

– Nu știu, spuse el, coborându-și capul pe gâtul ei.

– Este o nebunie.

– Știu. Ce crezi? Fiul tău se va trezi?

– Depinde de cât zgomot faci.

Trace îngheță.

– Ți-am spus că nu se trezește așa de ușor, zâmbi ea. Și oricum îl auzim, dacă o să coboare.

– Sper.

Jade îi privi ochii schimbați în momentul în care îi scoase tricoul și îi dezvelii sânii.

– Vreau să te gust, spuse el, așezându-se deasupra ei.

– Da, murmură ea, simțindu-i buzele pe sfârcuri.

Trace o sărută și ea se topi.

În acel moment îi dărui mai mult decât trupul. Îi dărui sufletul.

Și toată încrederea.

Era mai rău decât orice drog.

Trace o privi pe Jade în timp ce-și scoase cămașa. Unghiul provocator pe care-l făceau picioarele ei, care-i cuprindeau șoldurile, era neîndurător. Își ținea ochii închiși, așteptându-l.

– Ești fermecătoare, spuse el, apropiindu-și pieptul de al ei.

Inimă lângă inimă.

Suflet lângă suflet.

Cu degete tremurânde, Jade îi desfăcu fermoarul. Mângâierile lui deveniră mai îndrăznețe.

Jade se aplecă și scoase din buzunarul halatului de care se dezbrăcase mai devreme un pachețel.

– Ai venit pregătită? întrebă el, zâmbind.

– Da.

– Bravo!

Cu mișcări domoale, îi puse prezervativul și îl ghidă spre centrul dorinței ei.

Dorința nestăvilită sclipi în ochii ei, în momentul în care se uniră total.

– Ești incredibilă, spuse el respirând greu.

O sărută cu sălbăticie, intrând și ieșind într-un ritm nebun.

Jade îl luă în brațe și îi șopti numele fierbinte, în ureche.

Trace nu se simțise niciodată mai bine. Nu crezuse că așa ceva era posibil.

– Trace, îmi tai respirația...Câteva secunde mai târziu se prăbușiră împreună între pernele canapelei.

– Jade... șopti el, te vreau, vreau să fii a mea. Te iu...

Trace se opri, uimit de reacția lui neașteptată, venită din inimă.

Jade se ridică și se îmbrăcă în tăcere.

Trace o admiră câteva secunde. Era așa de frumoasă! Și atât de curajoasă! Lupta pentru idealurile ei. Realizase acel lucru din momentul în care o întâlnise pentru prima oară.

Era convins că și ea dorea să facă dragoste cu el în acea seară. Altfel de ce venise pregătită cu prezervativul?

La fel ca și el, probabil că nu se simțea pregătită pentru o relație pe termen lung. Și nu știa de ce, dar acel lucru îl îndurera.

Ajunseseră la o înțelegere. Căsătoria lor era de fațadă, pentru Lucas. Faptul că făcuseră dragoste nu fusese programat. Venise de la sine.

Dar o căsătorie adevărată trebuia să însemne mult mai mult. Tatăl lui avusese dreptate când îi spusese, după ce îl informase despre căsătoria lor, să nu se lege de Jade. Putea să-l rănească precum Val. El avea nevoie de cineva care să-l înțeleagă. Să supraviețuiască cu ideea muncii lui de pompier, la fel ca și cu toate celelalte probleme.

Voia să se angajeze la Portland. Dacă se acomoda, putea să rămână la ei definitiv. Portland era aproape de Faith.

Trebuia să-i comunice lui Jade cât mai rapid intențiile lui. Până nu era prea târziu. Sau deja era prea târziu?

O privi stând gânditoare în lumina flăcărilor șemineului.

– Îmi place să privesc focul, spuse ea, simțindu-i privirile.

– Credeam că ai adormit, glumi el.

– Nu. Dar nici nu mai am mult.

Se întinse pe spate, alături de el. Halatul i se desfăcu, lăsându-i la vedere sânii.

– Cred că și ție îți place focul la fel de mult cum îmi place și mie. De asta te-ai făcut pompier, nu?

Îi venea să râdă. Probabil că Jade nici nu realizase absurditatea afirmației sale.

– Da. Sunt fascinat de foc, dar în același timp îmi este o frică teribilă de el.

Fusese un nemernic, atunci când îl invitase pe Lucas să stea cu ei la cabană. Știa încă de atunci că ei, ca familie, nu aveau nici un viitor. De ce făcuse acel gest? De ce făcuse dragoste cu ea?

– Cum este să fii pompier?

Trace nu răspunse.

– Aș vrea să știu, insistă ea.

Trace trebuia să uite trecutul, la fel cum trebuia s-o uite și pe ea.

– Îmi amintesc de un incendiu într-o după-amiază de vară. Se petrecea acum un an. Parcă ar fi fost ieri.

Jade se așeză mai comod, pregătită să-l asculte.

– Vremea era neobișnuit de caldă. Așa cum a fost zilele astea. Nu voi uita niciodată. Bătea un vânt ușor și cald. La început am văzut mult fum, apoi limbile focului au izbucnit spre cer. Fumul gros și negru acoperise soarele. Doar flăcările mai luminau împrejur.

– Te mai sperie și acum?

– Da. Mașinile poliției și pompierilor împânziseră locul și peste tot răsunau sirenele. M-am apropiat de foc și am început să-i simt dogoarea înăbușitoare. Elicopterele survolau construcția. Se auzeau țipetele oamenilor și pocniturile lemnelor arse. Părea că...

– Că ce?

– Că totul se va prăbuși peste mine.

– Doamne!

Trace trecu peste detaliile agonizante. Nu erau așa de importante.

Se ridică în picioare și începu să se plimbe agitat.

– Ce ai? întrebă ea. Nu trebuie să-mi povestești dacă te afectează.

Vocea ei era liniștitoare. Ochii ei erau mai verzi, mai sinceri și mai blânzi ca de obicei. Nu voia s-o piardă. Dar trebuia ca ea să știe tot adevărul.

Se înfurie pe el însuși. Ținea la ea și la Lucas mai mult decât la sine. Și brusc, realiză ceea ce încercase să nege.

Se îndrăgostea.

Sentimentele lui erau puternice și creșteau constant, de la o zi la alta, de la un minut la altul. Nu putea ignora asta.

Dar o putea opri.

Chiar din cel moment.

– La naiba, Jade! Nu este vorba numai de foc.

– Atunci?

– Nu știu dacă pot face asta.

– Ce? Despre ce vorbești?

– Ce vrei de la mine?

– Nu știu...

– Mai devreme stăteam împreună cu Lucas în fața focului și făceam frigărui, am început să discutăm și

apoi, foarte natural, am făcut dragoste. Cu Lucas care doarme în camera de alături.

– Dar nu s-a trezit.

– Nu mă refer la asta.

– Atunci?

– De fiecare dată când rămânem singuri, sfârșim prin a face dragoste. Trebuie să purtăm o discuție.

– Despre?

– Despre asta! Despre noi!

– Ce vrei să spui?

– Ceea ce s-a întâmplat astăzi între noi nu trebuie să se mai repete. S-ar putea să fiu nevoit să plec. După ce câștigi custodia, nu vei mai avea nevoie de mine.

– Trace, te rog. Nu vreau să vorbim despre asta.

– Ba trebuie. Vreau să mă angajez la Portland.

Jade își trase peste piept marginile halatului, acoperindu-și goliciunea. Se simțea trădată.

– Lucrurile ne-au cam scăpat de sub control. Pentru binele lui Lucas și al nostru, trebuie să încetăm.

– Dar atunci de ce am început?

– Nu știu.

– Eu știu! izbucni ea. A început ca o distracție. Sex și atât.

– Poate, spuse el. A fost o reacție animalică.

Nu voia s-o rănească, dar trebuia să termine o dată pentru totdeauna.

– Bine. O să uit ceea ce s-a întâmplat între noi. O s-o consider ca pe o mică nebunie de moment.

– Da. O mică nebunie.

Jade se întoarse cu spatele și dispăru pe holul întunecat.

Trace o privi îndepărtându-se, simțindu-și sufletul pustiit.

Trace își încordă mușchii.

Deschise ochii. Încercă să se obișnuiască cu întunericul. Ceva îl alarmase. Inima îi bătea nebunește. Transpirase abundent.

Nu era vorba de un alt coșmar. Senzația era prea vie. Simțea în nări mirosul fumului. Era imposibil.

Sări în picioare și aprinse lumina.

Firișoare subțiri de fum pătrundeau în cameră pe sub ușa închisă. Abia mai putea respira. Se înecă și începu să tușească.

Frica îl paraliză. Parcă aterizase într-o groapă cu beton proaspăt. În urechi îi striga o voce: "fugi!".

Trebuia să acționeze rapid. Nu știa de unde venea focul. Oricum, părea localizat pe lângă bucătărie.

Jade!

Lucas!

"Fugi! Salvează-te!"

Trebuia să uite trecutul și greșelile pe care le făcuse.

– Jade! strigă el, îndreptându-se spre dormitorul ei.

Atinse ușor clanța, să vadă dacă frigea și deschise ușa cu o izbitură puternică.

Jade dormea liniștită. Nu îl auzise.

– Jade! Trezește-te, o scutură el, agitat.

– Trace, mormăi ea somnoroasă. Ce e?

– Afară, afară!

Jade se înecă cu fum și începu să tușească.

– Arde? întrebă ea speriată.

– Da.

– Lucas!

– Mă duc după el. Tu ieși afară. Acum!

Fumul gros începu să umple camera și de undeva dinspre bucătărie se auzi pârâitul lemnelor arse.

– Sună la pompieri, îi ordonă Trace.

– Salvează-mi fiul!

Jade și Lucas se așezară pe iarba din fața casei, așteptându-l pe Trace să vorbească cu șeful pompierilor.

Aripa de est a cabanei fumega încă, în lumina palidă a dimineții, fumul urcând spre cer ca niște panglici negre și sinistre. Trace împreună cu șeful pompierilor stinseseră flăcările. Se luptaseră cu focul o noapte întreagă.

Nimic din bucătărie nu mai fusese salvat.

– Cum vă simțiți? întrebă Trace, apropiindu-se de ei.

– Mă ustură ochii, spuse Lucas.

– Și tu? întrebă Trace, privind-o pe Jade.

– Nu-ți face griji. N-am pățit nimic.

Nu pățise nimic fizic, dar sufletul îi era devastat. Și Trace știa asta. Și se simțea vinovat.

– Vreau să vă duceți cu ambulanța la spital, spuse Trace. Ca să fim siguri că nu aveți nimic.

– Cum vrei tu.

– Așa vreau, spuse el rece. Trebuie să apară și procurorii. Focul acesta n-a izbucnit din senin.

– Procurorii?

– Da. Este vorba de o crimă.

Trace își puse mâinile în cap și izbucni:

– Doamne! Cum o să-i spun lui Stan? Stau aici de o săptămână și...

– N-ai nici o vină, încercă ea să-l consoleze.

Trace o privi cu ochii plini de vinovăție.

– Ai spus că trebuie să vină procurorii. Este vorba de o crimă. Cineva a făcut asta. Tu n-ai...

– Nu contează! strigă el.

– Bine. Noi plecăm la spital.

– Așa. Eu îi aștept pe procurori, după care voi pleca la Portland.

– Știu.

Trace se întoarse cu spatele, fără să mai adauge vreun cuvânt, și dispăru în cabana fumegândă.

Capitolul 10

Jade termină de livrat comenzile de dimineață. Era frântă de oboseală.

Opri motorul mașinii și ieși, îndreptându-și spatele. Trecuseră trei zile de la incendiu și de atunci nu mai auzise nimic de Trace.

Era ziua cea mare a întâlnirii cu mediatorul. Trace îi promisese cu ceva timp în urmă că se va întoarce. Avea de gând să se țină de cuvânt?

Fără să vrea, își reamintea ziua dinaintea incendiului. Ar fi vrut să-i spună ce simțea pentru el. Nu putea să-i ceară s-o iubească și el. Deja îi ceruse prea mult. Mândria ei nu mai suporta alte respingeri.

Își aminti expresia feței lui în clipa în care se despărțiseră. Ochii lui fuseseră reci și indiferenți. Între ei se ridicase un zid. Erau ca doi străini.

– N-o să-ți vină să crezi, o întâmpină mătușa Ruth.

Jade puse tăvile pe un raft și se așeză la masa la care mătușa ei frământa un aluat.

– Am primit un telefon de la șerif, spuse mătușa ei, ștergându-se pe mâini cu un prosop și punându-i în față o bucată de hârtie.

– Ce este asta?

– Procurorii au investigat cazul incendiului de la Stan Dryer.

– Și? Au aflat ceva?

– N-au aflat de unde a pornit focul, dar există martori care povestesc cum că au văzut pe cineva cumpărând cu câteva zile înaintea incendiului canistre întregi cu kerosen.

– Trace mi-a spus că este vorba de o incendiere intenționată. Cine putea să-mi vrea mie sau lui Trace răul?

– Șeriful a arestat suspectul.

– Doamne! Ce bine! Cine este?

– Cineva cunoscut.

– Nu! Mi se face rău!

– Da. Rick!

– De ce?

– Dumnezeu știe, spuse mătușa luând-o de mână. Jade, tremuri toată.

– Știu. Sunt îngrozită.

– Nu trebuie. Acum ești în siguranță.

– Dar de ce voia să-i facă rău propriului său fiu? Nu are sens. Voia custodia lui Lucas. Voia banii lui.

– Poate că știa că va pierde. Eu eram sigură că tu vei câștiga.

– Dar nu este sigur. Astăzi trebuie să ne întâlnim cu mediatorii.

– Rick nu mai are șanse să câștige. Este deja în spatele gratiilor.

– Dar de unde știu ei că Rick este incendiatorul?

– Au mai existat doi martori care l-au descris pe Rick ca fiind persoana care s-a învârtit în jurul cabanei de câteva zile.

– Dar am stat toată ziua în cabană. N-am auzit nimic. De fapt... am ieșit câteva ore prin pădure.

– Lasă, dragă. Problema ta s-a rezolvat. Asta contează.

– Nu știu. Ce se va întâmpla când va ieși din închisoare?

– Nu va ieși chiar așa de repede.

– Nu se știe.

– Ba da. Și tu, împreună cu Lucas și cu Trace, veți rămâne la mine multă vreme. Mă bucur așa de mult. Tu nu?

– Ba da.

– Ce ciudat, zâmbi mătușa. Dumnezeu aranjează întotdeauna lucrurile cel mai bine.

– Da. Este perfect, spuse ea cu tristețe în glas.

Trace opri mașina în parcarea din spatele tribunalului, între două mașini. Știa că va duce dorul acelui orășel și oamenilor lui. Îi părea rău chiar și de Kit Moreland și de Tamara Wilkes.

Urcă treptele tribunalului câte două. Știa că cel mai mult îi va duce dorul lui Jade.

Tribunalul vechi era aglomerat. Holurile erau pline de lume.

– Trace, aici! se auzi el strigat.

Era Sue, care-i făcea cu mâna, alături de mătușa Ruth și de Lucas.

– Unde ai fost? întrebă Sue, îngrijorată. Ai promis că vei ajunge la timp.

– Am ajuns.

– Nu. Ai întârziat.

– Lasă-l, Sue, interveni mătușa. Bine că a venit.

– Ce faci, amice? îl întrebă Trace pe Lucas, ciufulindu-l.

Lucas izbucni în râs.

– N-ai de gând să mă saluți?

– Bună!

– Crede că o să pleci, îi șopti mătușa.

– Dar...

– Că o să-l părăsești, Trace. Că o să ne părăsești pe toți.

– Mătușă...

Ușa biroului judecătorului se deschise. Jade ieși împreună cu avocatul ei, Morris Peterson.

Privirile li se întâlniră. Jade scoase un mic suspin de surpriză, dar își reveni rapid și se uită în altă parte.

Trace îi dăruise totul – protecția lui, căminul, numele. Un singur lucru nu-i putea oferi: inima!

– Îmi pare rău că n-am reușit să ajung la timp, spuse el, potrivindu-și pasul cu al ei.

– Nu-i nimic.

– Mă bucur să te văd, interveni Morris, dând mâna cu el. Cred că judecătorul și mediatorul vor dori să-ți vorbească.

– Bine. Vii cu mine? o întrebă el pe Jade.

– Nu este necesar. Judecătorul vrea să discutați niște formalități. Situația este clarificată.

Privirea ei preocupată îi dovedea că situația era clarificată în toate privințele.

Lacrimile îi umplură ochii lui Jade.

– Mami, nu plânge, spuse Lucas așezându-se pe canapea, lângă ea.

– Nu-i nimic, băiatul mamei, suspină ea, strângându-l în brațe.

Ultima întâlnire cu Rick umpluse paharul. Fusese brutal și înfipt, strigându-i amenințări de după gratiile dubei șerifului.

Dar Jade nu se lăsase impresionată. Nu mai era o copiliță.

Mai târziu, când se întâlnise pe neașteptate cu Trace, el îi spusese că vrea să vorbească ceva cu ea. Și ea știa ce.

Câtigase custodia lui Lucas și asta era cel mai important. Trace fusese numit administratorul moștenirii lui Lucas. Jade încă nu știa dacă el acceptase numirea.

– E timpul să te duci la culcare, tinere, surâse Jade.

– Da. Mătușa Ruth mi-a promis că-mi mai dă o prăjitură dacă mă spăl bine pe dinți.

– Bine, spuse Jade, lovindu-l ușor peste fundulet. Cred că o găsești în bucătărie. O să vin puțin mai târziu să te învelesc.

– O.K.!

Ușa de la intrare se deschise din cauza curentului. Jade se ridică s-o închidă, dar...

– Ai de gând să-mi trântești ușa în nas? întrebă Trace din verandă.

– Nu te-am auzit, spuse ea, încercând să nu pară prea surprinsă de apariția lui neașteptată.

– Pot să intru?

– Sigur. Iartă-mă. Sunt cam ametită. S-au întâmplat atâtea!

Trace intră și se așeză pe canapea, întinzându-și picioarele lungi, musculoase.

Jade nu voia să-l privească sau să-și amintească ce bine se simțise în brațele lui.

Privirea lui se opri pe o fotografie înrămată a lui Lucas, de pe măsuța de cafea.

– Este un copil frumos, Jade.

– Seamănă mult cu tatăl lui.

– Dar este frumos în interior, ca mama lui. O să-mi fie dor de el.

– Și lui o să-i fie dor de tine.

Și mie.

Îl iubea. Îl iubea cu adevărat! Înghiți greu nodul din gât.Trace nu trebuia s-o vadă afectată de despărțire.

– Unde este Lucas?

– Mătușa Ruth îl bagă în pat.

– Aș vrea să-mi iau la revedere.

– Ai acceptat slujba de la Portland?

– Trebuia. Sunt născut să fiu pompier. Tatăl meu știa asta de mult. Eu abia acum mi-am dat seama.

– Mă bucur pentru tine. Ai acceptat slujba... pentru tatăl tău?

– La început, da. Nu credeam că mai pot trece prin așa ceva, până la incidentul de la cabană. Atunci mi-am dat seama cât de mult iubesc meseria asta.

– Avem nevoie de oameni ca tine.

Ar fi vrut să spună că ea și Lucas aveau nevoie de eroi ca el.

– Voiam să vorbesc cu Lucas înainte să plec. Părea supărat pe mine, când ne-am văzut ultima dată.

– Prefer să nu mai vorbești cu el.

– De ce? întrebă el uimit.

Jade se întoarse cu spatele, încercuindu-se cu brațele, înfrigurată. Trace se apropie de ea pe nesimțite și îi puse mâinile pe umeri. Atingea lui fu ca un șoc electric.

– De ce? șopti el.

– Ar fi mai ușor pentru el să dispari pur și simplu.

– Mai ușor pentru el sau pentru tine?

– Uite! Știu că am făcut o mare greșeală cerându-ți să te căsătorești cu mine. Nu știam că-l va afecta pe Lucas.

– Știu.

– Dar n-am avut de ales. Nu puteam risca. Dar nici acum nu pot risca. Nu știu cum va reacționa Lucas la pierderea unei persoane dragi. Vom anula căsătoria.

– Vrei?

– Sigur. Așa am stabilit. Nu mai sunt copil. O să trec ușor peste asta.

– Poți?

– Trebuie. Dar fiul meu nu va trece. A fost foarte apropiat de tine. Vreau să-l protejez.

– Nu sunt de acord cu tine, dar îți respect dorința. Și vreau să știi că nici eu n-am altă alternativă. Trebuie să-mi văd de viața mea. O să fiu alături de tine când se va hotărî cine va câștiga funcția de administrator al moștenirii lui Lucas.

– Știu. Și îți apreciez eforturile. Eu trebuie să înfrunt singură consecințele.

– Îmi pare rău, Jade. Toți ne confruntăm cu probleme. Sper doar că Lucas nu mă va urî. Este un copil bun, spuse el, ridicându-se de pe fotoliu. Mai am de luat niște bagaje din bucătărie. Trebuie să-mi iau la revedere și de la mătușa Ruth.

– Bine, spuse ea, ridicându-se curajoasă.

Trace o privi pentru ultima dată, dornic s-o mai sărute, înainte de plecare.

– Mă bucur că te-am întâlnit, spuse el ezitant, făcând doi pași spre ea.

– Și eu. Îți mulțumesc că mi-ai salvat copilul, spuse ea, dându-se doi pași înapoi.

– Ai grijă de tine, Jade O'Donnell, spuse el ieșind vijelios pe ușă.

– Și tu, Trace Banyon, șopti Jade în urma lui.

Jade suferi, se luptă cu ea însăși și câștigă. Nu regreta nimic din ceea ce făcuse în ultimii douăzeci și opt de ani.

Cu excepția unui lucru.

De trei săptămâni, zi de zi se gândea la Trace. Părea că trecuseră trei ani de la despărțirea lor.

– Poftim o ceașcă cu cafea, spuse Sue.

– M-am grăbit să termin mai repede livrările de astăzi, ca să ajung la tine, spuse Jade, așezându-se la masă. Nu-mi vine să cred că a venit.

– Nici mie. Am fost nevoită să fiu foarte convingătoare. Îmi ești datoare.

– Fac cinste cu o masă la restaurant.

– Să știi că nu uit! amenință Sue, zâmbind. Stai aici. Eu mă duc să-i duc brioșele și cafeaua decofeinizată. Este foarte pretențios.

– Toți din familia asta sunteți.

– Bună dimineața, spuse o voce din spatele lui Jade.

– Hei, bună dimineața, spuse Jade, ridicându-se și privindu-l în ochii lui mari, albaștri.

Bărbatul părea de vreo șaizeci de ani. Dar era frumos, înalt și bine făcut.

– Tu trebuie să fii noră-mea.

– Unchiule Ty, ea este Jade, făcu Sue prezentările.

– Trebuie să vă mulțumesc pentru faptul că ați venit să mă vedeți.

– Eram foarte curios, spuse Ty, așezându-se pe un scaun.

– Apreciez efortul, spuse ea, emoționată.

– Am călătorit sute de kilometri ca să vin să te văd. A meritat efortul.

– Mulțumesc.

– Nu înțeleg căsătoria dintre tine și fiul meu, spuse el, direct.

– Unchiule, Jade vrea să te întrebe ceva despre Trace. Știa că oricum vei veni să-l vezi, la Portland, așa că a profitat de ocazie.

– Sue, Jade nu are nevoie de un avocat. Las-o să vorbească în numele ei.

– Bine, spuse Sue. Eu mă duc să văd ce-mi fac invitații. Puteți să vorbiți cât vreți.

– Ești gravidă? o întrebă direct Ty.

Din câte îi povestise Sue, tatăl lui Trace nu era un bărbat rău, dar era direct și uneori cam brutal. O intimida.

– Nu.

– Eu așa credeam. Altfel de ce să vă fi căsătorit așa de repede?

– Nu este vorba de asta.

– Atunci?

– Înainte de a vă răspunde la întrebarea asta, vreau să vă întreb eu ceva.

– Spune.

– L-ați văzut pe Trace?

– Da.

– În Portland?

– Da.

– Atunci știți de ce ne-am căsătorit. Probabil că v-a povestit.

– Da, dar vreau să aud varianta ta.

– Aveam nevoie de un bărbat pentru a câștiga custodia fiului meu, spuse ea, ridicându-se și îndreptându-se spre chiuvetă.

Avea gura uscată. Își umplu un pahar mare cu apă și luă două înghițituri zdravene.

– Am auzit că ai câștigat custodia.

– Da.

– Trace este administratorul moștenirii lui Lucas. Are o mare responsabilitate.

– Da. Apreciez efortul lui.

– Și ce vrei să afli?

– Vreau să obțin o anulare, dar înainte de asta, trebuie să aflu de ce a plecat Trace.

– Cred că trebuie să lămurim un lucru, tânără doamnă. Am făcut o școală cu tradiție. Sunt un bărbat de modă veche. Consider că angajamentele trebuie respectate. Fiul meu a fost bine crescut. Știu că este generos, dar cred că această decizie este cea mai nebunească din viața lui.

– Știu. Așa ziceam și eu, până m-am îndrăgostit de el. De asta trebuie să știu de ce a plecat.

– Căsnicia nu este o afacere. Eu am iubit-o pe mama lui Trace până în ziua în care a murit. De ce a plecat Trace? Poate că n-a suportat ideea de a te vedea părăsindu-l.

– Dar soția dumneavoastră nu v-a părăsit cu adevărat. A murit.

– Ideea este aceeași. Eu cred că te iubește.

– V-a spus el asta???

– Nu în cuvinte.

– Atunci de unde știți?

– Nu l-am văzut niciodată așa de afectat.

Jade rămase fără cuvinte.

– Îi cunoșteam pe mama și copilul care au murit în accident.

– Ce femeie? Ce copil? Știam că a avut un accident, dar... Nu mi-a povestit nimic.

– Nu mă surprinde. Femeia era o artistă cunoscută în orașul nostru. Succesul ei începuse să apună. Își creștea singură copilul. Știrea morții ei a ținut prima pagină a ziarelor multă vreme. L-a afectat mult pe Trace. Cunosc sentimentul. Toți avem parte de asta. Trace avea dreptate. Asemănarea este uimitoare.

– Ce asemănare?

– Ai avut vreodată impresia de *déjà-vu*?

– Uneori.

– Și eu. Acum, când te privesc.

– Nu înțeleg.

– Femeia și copilul care au murit în incendiu arătau exact ca tine și ca Lucas.

O tăcere apăsătoare se lăsă între ei.

– Și, continuă Ty, fiul meu crede că el a fost cel care i-a ucis.

Capitolul 11

Jade se privi în oglinda din baie. Nu avea nevoie de nici un bărbat în viața ei. Nu știa de ce acceptase să vină la petrecerea surpriză a lui Sue, știind că urmau să apară o mulțime de burlaci dornici s-o cunoască.

Era prea târziu ca să se mai eschiveze. Petrecuse deja o oră în fața oglinzii pregătindu-se. Faptul că arăta bine o făcea să se simtă altfel.

Se mai privi o dată în oglindă, își luă paharul de șampanie pe jumătate plin și coborî în camera de zi, unde se aflau invitații.

Trecuse o lună de când nu-l mai văzuse pe Trace. Și două săptămâni de la dicuția bizară purtată cu Ty.

Indiferent de ce aflase, trebuia să-l uite pe Trace.

– Rochia asta îți stă superb, dragă, o întâmpină mătușa Ruth.

Jade își netezi cu palmele rochia neagră pe șoldurile înguste.

– Ai băut cam mult, spuse mătușa. Tu nu obișnuiești să bei.

– Încep din seara asta.

– De unde ți-ai luat pantofii ăștia de cocotă? o întrebă mătușa, privind-o nemulțumită.

– Te referi la sandalele astea superbe? Dintr-un butic din Tahoe, spuse ea, clătinându-se.

Poate că băuse cam mult. Dar se simțea bine. Amorțită.

– Și rochia?

– Tot de acolo. Am găsit ceva potrivit pentru starea mea de spirit.

– Prietenul lui Sue... Cum îl cheamă?

– Anthony de Landa.

– Așa. Vorbea despre tine. Nu mă prezinți?

– S-a ținut de mine toată seara. Mă enervează.

– Bine, dar cu ce se ocupă? Pare bogat. Poartă un costum de o mie de dolari.

Jade îl privi pe Anthony remarcând pentru prima oară costumul lui italienesc și pantofii de lac.

– Este operator pe calculatoare la Sacramento.

– Aha.

– Sue spune că este o meserie de viitor.

– Și face parte din planurile tale?

– Mătușă! Abia ne-am cunoscut. N-am nevoie de bărbați acum. Nici măcar n-am obținut anularea.

– De ce?

– N-am apucat să mă văd cu Morris.

– Corect.

– Serios.

– Îți este dor de Trace, nu-i așa?

Jade încercă să-și ascundă durerea. Îi venea să se ascundă într-o văgăună și să nu mai iasă de acolo.

– Nu pot să te mint. Da. Îmi este dor de el.

– Te cred.

– Voiai să-l cunoști pe prietenul lui Sue? Uite-l că vine. Te rog să te porți frumos cu el.

– Eu? Întotdeauna mă port frumos.

– Atunci de ce îmi este teamă?

Anthony se apropie de ele cu un pahar de vin în mână. O luă pe Jade după umeri și o strânse ușor.

– Cine este doamna asta încântătoare? zâmbi el.

– Anthony, ea este mătușa mea, Ruth O'Donnell.

Mătușa îi zâmbi fals. Doamne! Nu știa să se prefacă.

– Este cea mai proastă... Au! Jade, ce faci? Nu mă mai ciupi.

– Ce spuneați? întrebă Anthony.

– Spuneam că asta este cea mai proastă replică pe care am auzit-o în cincizeci de ani.

Anthony se întoarse spre Jade și îi surâse.

– Am auzit că mătușa ta era în tinerețe o arțăgoasă și jumătate.

– Anthony, te strigă Sue...

– Ia-ți mâna de pe nevastă-mea dacă vrei să nu rămâi fără ea, spuse Trace din spatele lor.

Jade îngheță.

Se întoarse încet, privindu-l cu ochi măriți de uimire. Băuse prea mult și avea halucinații?

Era îmbrăcat într-un tricou negru, blugi și cizme de cow-boy. Nu. Nu avea halucinații. Era chiar el, în carne și oase.

Lui Trace îl venea să-l strângă de gât pe tipul care își ținea mâna pe Jade cu atâta familiaritate. Jade îi aparținea doar lui și asta trebuia s-o afle și ea.

Trecuse o lună de când n-o mai văzuse. Parcă trecuse o veșnicie.

Dorise să scape de coșmar, de sentimentul de vinovăție, dar plecarea la Portland nu era o rezolvare.

– Sunteți căsătoriți? întrebă Anthony. Nu înțeleg.

– Sunt soțul ei, spuse Trace luând-o pe Jade de mână. Acum pricepi?

Invitații începură să se întoarcă spre ei.

– Hei, n-am știut! Jur. Iartă-mă.

– Las-o baltă, spuse Trace, privind-o pe Jade cu drag.

Anthony se pierdu în mulțime, scuzându-se.

– Mă bucur să te văd, mătușă, spuse el, sărutând-o pe obraz.

– Și eu.

– Unde e Lucas?

– Doarme în camera lui Sue.

– O să trec pe la el mai târziu.

– Eu mă duc să aduc tortul, spuse mătușa.

– Ce cauți aici? întrebă Jade.

– Am venit după tine.

– După mine?

– Da. După cine altcineva? Nu ești tu nevasta mea?

– Acum știe toată lumea, zâmbi Jade.

– Foarte bine. Trebuie să afle toți fanfaronii.

– Anthony nu este un fanfaron.

– Nu-mi pasă. Vreau să-ți arăt ceva.

– Ce?

– Vino, spuse el, conducând-o spre ieșire.

– Mă răpești?

– Așa se pare.

Trace conduse pe drumul spre cabana lui Stan.

Coborâră din mașină și porniră pe potecă, prin pădure. Vântul ușor le răcorea obrajii încinși de emoție.

– Nu-mi vine să cred! exclamă ea, privind în lumina lunii cabana lui Stan refăcută complet. Este minunată. Este perfectă! Cum ai reușit?

– Am muncit din greu, mi-am cheltuit toate economiile, spuse Trace privind-o fericit.

– Economiile?

– Da.

– Credeam că ești falit.

– Eram, într-un fel. Păstram banii aceia pentru urgențe. Și asta era o urgență.

– Credeam că doar ai închiriat cabana.

– Am cumpărat-o.

Intrară în casă, aprinseră șemineul și se așezară comod pe canapea.

– Sunt surprinsă. Și cum a rămas cu slujba de la Portland?

– Am renunțat.

– De ce?

– De ce? Cum de ce?

Trace se apropie de ea și îi puse mâinile pe umeri, inspirându-i aroma familiară.

– Mi-am dat seama că fugeam de mine însumi. Trebuia să încep să las trecutul la o parte.

– Știu. Toți ar trebui să facem asta.

– Credeam că Portlandul este răspunsul la problemele mele.

– Și?

– Îmi scăpa ceva din vedere.

– Ce anume?

– Tu.

Jade tăcu.

– Nu știam de ce, dar când mi-ai spus că Lucas nu trebuie să afle despre căsătoria asta, m-am simțit trădat.

– De ce?

– Nu știam. Dar acum mi-am dat seama. Nu-mi doream să ne căsătorim doar de formă. Decizia ta m-a durut.

– Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine? Voiai să scapi de sentimentul de vinovăție pe care-l aveai față de femeia și copilul morți în accident?

– Trebuia să-ți povestesc despre accident. N-am fost complet sincer cu tine. Îmi pare rău. Jade, m-am îndrăgostit de tine în ciuda coincidenței, nu din cauza ei. Am fost nevoit să plec departe de tine ca să-mi lămuresc sentimentele.

– Dacă o să mă părăsești din nou? Am mai trecut prin asta. Nu cred că o să mai suport o despărțire.

– Știu, Jade. Te înțeleg perfect. Amândoi trebuie să învățăm să avem încredere. M-am întors la tine. Nu este suficient?

– Ba da.

– Am nevoie de tine. Am nevoie de Lucas.

– Ești sigur?

– Spune-mi, Jade, zise Trace, privind-o în ochi.

– Ce să-ți spun? Că te-am căutat o viață? Că nu mi-am dat seama că pe tine te așteptam, din cauza grijii mele pentru Lucas?

– Dar de tine de ce n-ai grijă?

– Acum am.

– Ei?

– Da, Trace. Am nevoie de tine.

Trace se aplecă și o sărută înfometat.

– Jade, spuse el respirând agitat, te rog, spune-mi. Vreau să aud că mă iubești al fel de mult cum te iubesc eu pe tine.

– De unde știi că te iubesc?

– După felul în care ai făcut dragoste cu mine.

– Da, Trace, spuse ea, sărutându-l nebunește. Te iubesc. Te iubesc mult de tot. Așa cum n-am iubit niciodată.

Trace o dezbrăcă încet și începu s-o mângâie senzual.

– Ia-mă în brațe, spuse ea, punându-și mâinile în jurul gâtului lui. Trace, privește-mă. Te vreau cu totul. Trup și suflet.

Trace intră ușor, privind-o intens. Ochii lui spuneau mai mult decât o sută de cuvinte.

– Te vreau pentru totdeauna, șopti Jade.

– Și eu, iubito.

Și pentru prima oară făcură cu adevărat dragoste, fără metode de protecție, fără păreri de rău, fără minciuni.

– Deja ne-am făcut un obicei, râse Trace la câteva minute după ce terminară. Facem dragoste în poziții foarte incomode.

– Voiam să-ți propun un pat, dar m-am gândit să nu stric momentul.

– Avem toată viața înainte ca s-o facem și noi ca oamenii.

– Ce vrei să spui?

– Nu vreau să anulăm căsătoria. Te doresc pentru tot restul vieții mele, alături de mine.

– Vrei asta?

– Da, femeie încăpățânată. Ce crezi că tot încerc eu să-ți spun?

– Nu știu.

– Te iubesc.

– Dar cum rămâne cu meseria de pompier?

– Meseria de pompier este o tradiție în familia mea. Trebuie să fii onest, integru și curajos, ca s-o faci bine.

– Și acum?

– Cred în continuare în onestitate și integritate.

– Ești un bărbat onest și integru, Trace. Am știut asta de la început.

– Nu voi uita niciodată accidentul. Dar trebuie să învățăm din greșeli.

– Sunt de acord. Poți fi pompier și în Tahoe, nu-i așa? Nu este departe.

– Merită să încerc să-mi găsesc o slujbă în Tahoe.

– Da, Trace, merită, spuse ea, fericită la gândul de a rămâne în Faith împreună cu toată familia ei.

Familia ei! Ce frumos suna!

– Merită să știu că vă am și pe tine și pe Lucas lângă mine, spuse Trace.

– Pentru totdeauna.

– Vreau să fiu sigur că mă iubești, Jade O'Donnell. Vreau să mă asigur că îți vei petrece restul vieții alături de un bărbat plin de răni și uneori cam prost.

– Nu ești prost. Doar încăpățânat.

– Unde am mai auzit eu asta?

– Nu știu, zâmbi Jade.

Trace o sărută.

– O să te iubesc toată viața.

– Și eu la fel.

– Pentru totdeauna?

– Pentru totdeauna.

Sfârșit